

Lord Raffles

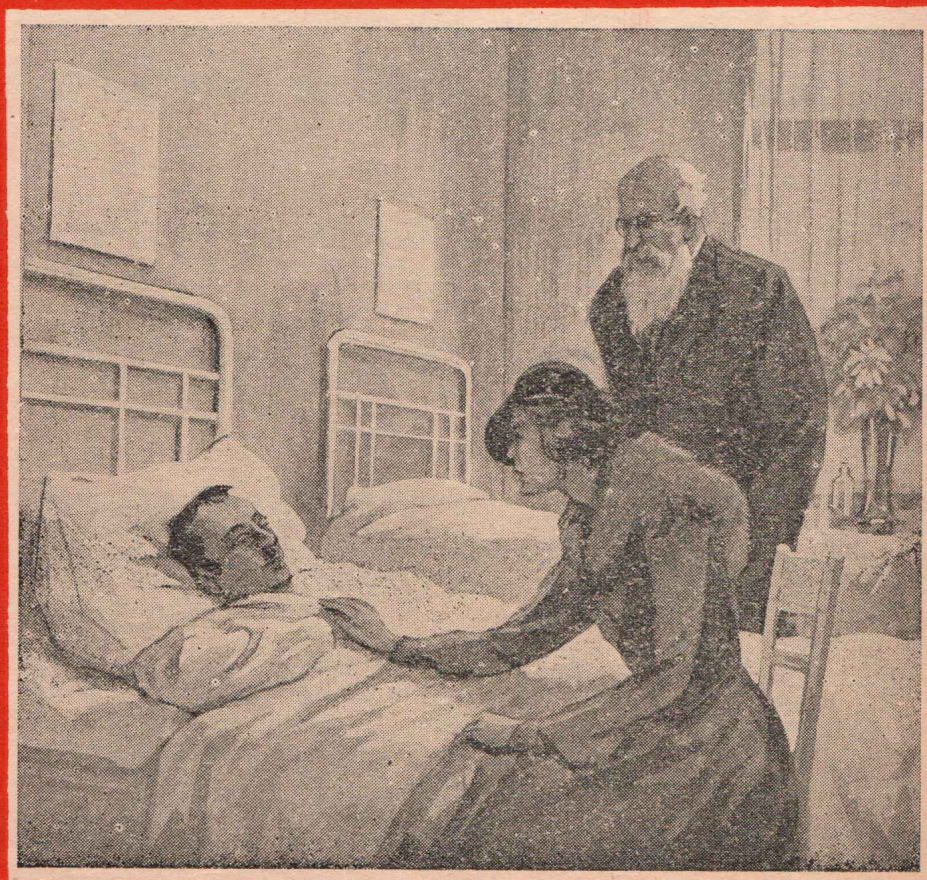
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE DOOD ACHTER HET GORDIJN

N° 2478

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De dood achter het gordijn

HOOFDSTUK I

EEN ADELLIJKE BANDIET

Sedert enige dagen lag er in het grote ziekenhuis in de Sloane Street te Londen op de algemene mannenzaal een man, die niet weinig de belangstelling trok van het verplegend personeel.

Wie hij was, wist niemand.

Eenmaal waren er een paar bezoekers gekomen, die hem als Brown hadden aangesproken, maar het was naderhand gebleken dat de patiënt deze naam zeker niet kon dragen.

Hij was, door messteken zwaar gewond, des nachts door een paar mannen in een taxi naar het ziekenhuis vervoerd, die verklaarden, dat zij de keurig

geklede vreemdeling, wiens kleding echter duchtig gescheurd en beschadigd was, aldus op het trottoir hadden zien liggen, kermend en om hulp roepend.

Zij hadden geen verdere inlichtingen kunnen geven en waren aanstonds vertrokken, nadat de patiënt aan de veilige hoede van de dienstdoende geneesheer was toevertrouwd, die hem dadelijk naar de operatiezaal had laten brengen, waar zijn wonden verzorgd en verbonden werden.

Daar de patiënt een morfine injectie had gekregen en in een diepe slaap was gevallen, had men zijn kleren onder-

zocht, maar daarin niets gevonden dan een beurs, die enige ponden sterling bevatte, een groot zakmes, zoals electriciens ze wel bij zich dragen en waaraan zich tevens een schroevendraaier, een boor en een kleine vijl bevonden, een zakdoek, gemerkt met de initialen B.S., waarboven een kroontje, een zilveren sigarettenkoker en een aansteker maar verder niets dat enig licht kon verspreiden aangaande de identiteit van de gewonde.

Reeds de volgende dag, nadat hij was binnengebracht, had zich een knappe jonge vrouw aangemeld die verzocht had bij de patiënt te worden toegelaten, maar die evenmin zijn naam had genoemd.

En daarna waren er nog een paar dingen met dezelfde patiënt voor gevallen, die er niet weinig toe bijdroegen, hem in een waas van geheimzinnigheid te hullen.

De dag voor dat deze vertelling een aanvang neemt, waren er laat op de avond twee mannen verschenen, die de patiënt die zij Brown noemden betreffende een ernstige zaak verlangden te spreken.

Weliswaar was het reglementaire bezoekeer reeds lang verstreken, maar daar men niet wist of de gewonde in het leven zou blijven en de zaak werkelijk van groot gewicht scheen te zijn, zo gaf men de late bezoekers toestemming Mr. Brown te bezoeken mits het gesprek niet te lang zou duren.

Tijdens het gesprek riep Brown de hoofdverpleegster bij zich en verzocht haar dringend, naar het hotel « Het Vergulde Hert » te telefoneren en daar te vragen of een zekere Miss Bisham nog aanwezig was.

De gewonde, zo verklaarde de hoofdverpleegster later, scheen in koortsachtig ongeduld op antwoord te wachten.

Zij kreeg echter niet de vrouw, naar wie de gewonde had gevraagd aan de lijn, maar een detective, die haar dringend verzocht de twee late bezoekers aan de praat te houden, totdat hij gekomen zou zijn om hen te arresteren, daar zij verdacht werden van een ernstig feit.

Dit was slechts ten halve gelukt, want de twee bezoekers hadden, ondanks alle pogingen om hen met een praatje voor de vaak, op de ziekenzaal te houden, reeds in de lift plaats genomen en hadden de vestibule reeds bereikt, toen de politiebeambte met een assistent arriveerde en de twee mannen in verzekerde bewaring stelde.

De patiënt had daarna nog een kort gesprek onder vier ogen met de detective gehad en was vervolgens, blijkbaar een weinig gerust gesteld, ingeslapen.

Maar de grootste verrassing zou de directeur van het ziekenhuis pas de volgende ochtend beleven want toen hij bij Scotland Yard informeerde, om te weten wat die twee bezoekers, die in zijn inrichting gearresteerd waren, eigenlijk gewild hadden, moest hij vernemen, dat men op het hoofdbureau niets wist van die arrestatie, en men had in het geheel geen detectives gezonden.

Daarop stelde de directeur natuurlijk de vraag of het geen particuliere detectives geweest konden zijn.

Het antwoord luidde bevestigend.

Maar dan moest toch nog de vraag beantwoord worden, waarom die twee detectives hun gevangenen niet onstonds hadden afgeleverd.

De directeur kreeg de belofte, dat er onderzoek zou worden gedaan naar dit geheimzinnige geval en daarmee moest hij zich voorlopig tevreden stellen.

De patiënt had een vrij kalme nacht doorgebracht, maar zodra het daglicht door de hoge vensters naar binnen viel, dat wil zeggen, omstreeks acht uur in de ochtend van een triestige Novemberdag, begon hij onrustig te worden, ofschoon de verpleegster hem dringend had vermand stil te blijven liggen.

Blijkbaar werd hij verteerd door een gejaagdheid, die machtiger was dan zijn wil.

Hij keek telkens op de elektrische klok aan de muur tegenover zijn bed en had reeds een paar malen gevraagd of er geen boodschap voor hem was gekomen.

Om half negen werd de hoge deur van de ziekenzaal geopend en trad er

een jonge verpleegster binnen, die even rondkeek en toen snel op de hoofdverpleegster, die aan het einde van de zaal aan een tafeltje zat te schrijven toeliep.

De patiënt had het jonge meisje met de ogen gevolgd en zag, hoe de twee vrouwen enige woorden met elkander wisselden en daarbij de blik op hem gevestigd hielden.

Hij behoefde niet lang te wachten, want de hoofdverpleegster trad even daarna op zijn bed toe, en zei op vriendelijke toon:

— Er is zoëven een boodschap voor u gekomen, Mr. Brown. Men verzoekt ons, u mede te delen, dat uw vriendin geheel buiten gevaar is en dat er goed voor haar gezorgd wordt. Zij zal u nog deze ochtend, vergezeld door haar vader, komen bezoeken.

De patiënt liet zich, na de zuster bedankt te hebben, met een zucht in de kussens vallen en sloot de ogen.

Een uur daarna kreeg hij een bloedtransfusie en viel prompt daarna in slaap.

Hij werd pas een paar uur later weer wakker, een uur ongeveer voor het algemene bezoeken.

Juist toen hij wakker was geworden, kwam de hoofdverpleegster opnieuw naar hem toe en zei:

— Gij zult niet langer in deze zaal blijven Mr. Brown. Zodra het met het oog op uw toestand mogelijk is, dat wil zeggen over een paar dagen, zult gij naar het paviljoen eerste klasse vervoerd worden en daar een kamer voor u alleen krijgen. Uw vrouw heeft dit zoëven met de directie in orde gemaakt. Dat zal u wel bevallen, want gij zult het daar vrij wat prettiger krijgen.

— Ik dacht wel, dat zij zo iets doen zou, zei de patiënt met een glimlach.

Toen hij weer alleen lag dwaalden zijn ogen telkens af naar de grote klok.

Nog een kwartier en het bezoeken was aangebroken.

Op dat moment ging de deur open en werd een baar op wieltes binnengereden, waarop een patiënt lag, die blijkbaar zo juist was opgenomen.

Het was een man met een bleek ge-

laat, die met wijd geopende ogen naar de zoldering staarde.

De hoofdverpleegster wees het bed aan, waarop de nieuwe patiënt moest worden neergelegd.

Toen de deur opnieuw openging, kwamen de eerste bezoekers binnen, waaronder een slanke, jonge vrouw, begeleid door een oude heer, met bijna spierwit haar, dat op de schedel reeds begon te dunnen.

Een lange, witte baard gaf hem een eerbiedwaardig voorkomen.

Hij scheen een weinig invalide te zijn en maakte gebruik van een zware wandelstok.

De jonge vrouw zag nauwelijks de patiënt, die men Brown had genoemd, of zij bekommerde zich niet meer om haar begeleider, snelde op het bed toe en liet er zich voor op de knieën vallen, terwijl zij haar hoofd aan de borst van de gewonde vlijde.

Deze streelde haar zacht over het haar en fluisterde:

— Ik heb je dus weer terug, lieveling. Je weet niet, wat ik geleden heb. Men heeft je dus weten te bevrijden?

De jonge vrouw knikte, terwijl zij een kus drukte op de lippen van de patiënt.

— Het is hem dus gelukt? vroeg Brown fluisterend. Waar is hij nu?

Zonder te antwoorden, wenkte de vrouw in de richting van de deur, waar de oude heer kwam aanhinken.

— Is hij dat? Is dat John Raffles? vroeg Brown fluisterend, terwijl hij de grijsaard met grote ogen aanstaarde. Ik kan het haast niet geloven.

— Ook ik meende eerst mijn ogen niet te kunnen vertrouwen, Raoul zei de jonge vrouw fluisterend. Ik heb nog nooit zo'n perfecte vermomming gezien.

De vrouw had zeer zacht gesproken en kon er zeker van zijn, dat niemand zou kunnen horen wat hij zei, daar twee bedden te rechter zijde en één links van de patiënt onbezet waren.

Raffles, in zijn vermomming als invalide grijsaard, was intussen naderbij gekomen en ging naast het bed van de gewonde zitten.

Hij boog zich over deze heen en zei zacht:

— Ik zie met genoegen, Beaupré, dat je toestand reeds vooruitgaand is. Die bloedtransfusie heeft wonderen gedaan. Ik heb Marthe Debossy hier heen vergezeld, omdat ik zeker wilde zijn van haar veiligheid.

De patiënt had de hand van Raffles gegrepen, en drukte deze krachtig, zeggende:

— Wij zijn vijanden geweest, John Raffles, en niemand kan zeggen, hoe wij in de toekomst tegenover elkander zullen komen te staan, want gij zijt een verklaard tegenstander van ons Genootschap, waartoe ik behoor. Maar toch, nu zou ik onmogelijk van haat en vijandschap jegens u vervuld kunnen zijn. Gij hebt mijn lieve Marthe uit de klauwen van mijn felste vijand, dr. Cox gered. Ik ben er zeker van, dat dit met levensgevaar gepaard is gegaan want de aanvoerder van het Genootschap van de Gouden Sleutel is er de man niet naar, om iemand, die zich in zijn macht bevindt, en die de doodstraf te wachten staat, niet goed te laten bewaken.

— Ik moet erkennen dat het niet bepaald een pleziertochtje is geweest, zei Raffles glimlachend, maar het geluk was aan onze zijde.

— Vertel mij eens hoe alles gegaan is? vroeg Raoul Beaupré.

— Het is in een paar woorden verteld, antwoordde Raffles; ik ben hier in dit ziekenhuis vermomd als detective de bendeleden komen arresteren, die u namens Cox het voorstel waren komen doen, om de geheimen van uw bende te verraden, en tevens te zweren dat gij nooit meer een poging zoudt doen om naar het leiderschap van het Genootschap van de Gouden Sleutel te streven, in ruil waarvoor zij u het leven van uw geliefde beloofden, die zich aan verraad had schuldig gemaakt, en

zich in de macht van dr. Cox bevond. Ik heb hen met een geheim middel onschadelijk gemaakt, en een vriend van mij en ik zelf hebben hun plaats ingenomen, nadat wij hun uiterlijk zo goed mogelijk hadden nagebootst. De rest had niet veel meer te betekenen; wij waren het wachtwoord te weten gekomen, en zo viel het ons niet moeilijk, met nog een derde helper, die over buitengewone lichaamskracht beschikt, de ondergrondse plaats van bijeenkomst binnen te dringen, waar uw vriendin gevangen werd gehouden. Wij schoten een paar bewakers overhoop en onze sterke kameraad brak de deur van de cel open alsof het een deksel van een sigarenkistje was. Verdere bijzonderheden zal mademoiselle u later wel vertellen.

Beaupré had met belangstelling toegeluisterd, en vroeg zich nu af, over welke geheimzinnige macht deze man beschikte, dat hij kon slagen in een onderneming, waarbij iedere andere zou hebben gefaald.

Even heerste er stilte en toen zei Beaupré:

— Ik bewonder u. Het is waar, dat wij elkander bestreden hebben en het later nog wel eens zullen doen, maar wat gij gedaan hebt, grenst aan het wonderbare. Maar zoëven liet gij u ontvallen dat Marthe zich nog steeds in gevaar bevindt. Waarom denkt gij dat?

— Zij wordt gevolgd, antwoordde Raffles eenvoudig. Cox heeft zijn spionnen in de buurt van het ziekenhuis opgesteld; ik heb een paar verdachte typen hier zien rondzwerfen. Ik voorzag zo iets en daarom heb ik haar ook vergezeld, vervolgde Raffles. Ik verzeker u, dat gij geen gevaar loopt zo lang mijn vrienden en ik toezien. Zodra gij als hersteld ontslagen bent, zult gij natuurlijk dadelijk onze taak overnemen.

HOOFDSTUK II

DE NIEUWE PATIENT

— Daar kunt gij op rekenen, zei Beau-pré, terwijl zijn ogen vuur schoten. Zodra ik mij weer de oude voel, zal ik met Cox afrekenen. De smeerlap heeft mij in deze toestand gebracht. In een stikdonker gemaakt vertrek hebben wij met messen gevochten, maar de verraderlijke schurk had het vloerkleed om zijn arm en bovenlijf gewikkeld, waardoor hij veel beter beschermd was dan ik.

Hij zweeg, daar de hoofdverpleegster op vriendelijk vermanende toon zei:

— Nog enkele minuten, miss, dan zal ik u moeten verzoeken, om onze patiënt alleen te laten, want hij mag zich volstrekt niet te zeer inspannen.

— Goed zuster, zei Marthe Debossy. Wij gaan aanstonds heen. Is er reeds gezorgd voor een afzonderlijk vertrek voor mijnheer?

— Morgen is het klaar; hij mag niet voor over een paar dagen vervoerd worden. De wond moet gelegenheid krijgen te helen, dan kunnen de krammen er uit.

Zij keek Beau-pré even peinzend aan en vroeg toen:

— Hoe staat het toch met de naam van de patiënt? Wij willen ons natuurlijk niet mengen in uw particuliere aangelegenheden, maar wij moeten toch een naam opgeven.

Marthe Debossy wisselde een snelle blik met haar minnaar en antwoordde:

— Vult maar in: Pierre Dubois. Mijnheer is genaturaliseerd Fransman.

De verpleegster noteerde de naam en vervolgde:

— Weet gij wel, dat er hier vreemde dingen zijn voorgevallen? Scotland Yard weet in het geheel niets af van de ar-

restatie, die hier gisternacht heeft plaats gehad. Gij zult toch wel van de zaak weten?

Dat was niet te ontkennen, want alleen Marthe Debossy, wier naam de verpleegster trouwens niet kende, kon op de hoogte zijn van het geval, daar de hoofdverpleegster namens haar minnaar naar haar had moeten informeren.

Zij achtte het echter het verstandigste, na een blik van verstandhouding met Raffles, zich van alles onkundig te houden, en zei daarom:

— Heeft hier een arrestatie plaats gehad?

— Ja, mademoiselle, door twee heren, die de patiënt kwamen bezoeken, naar de detective zei, om hem geld af te persen. Er waren twee particuliere detectives hier, maar Scotland Yard verklaarde later van de gehele zaak niets af te weten.

Marthe Debossy, die door Raffles op de hoogte was gesteld van de wijze, waarop hij de twee handlangers van dr. Cox onschadelijk had gemaakt, moest dus comédie spelen, en riep kwasi ver-rast uit:

— Maar hoe is dat mogelijk?

— Dat vragen wij ons zelf ook af.

De politie doet al grondig onderzoek en wij zullen wel gauw iets naders vernemen.

Op dit ogenblik kwam er een andere zuster binnen, die enige woorden met de verpleegster wisselde.

Deze wendde zich tot het kleine groepje en zei:

— Ik word daar juist door hoofdinspecteur Baxter van Scotland Yard aan de telefoon geroepen, ik moet mij dus even verwijderen, maar denkt er om, het

is tijd om te vertrekken.

Zij knikte de bezoekers vriendelijk toe en volgde de hulpverpleegster naar een der telefooncellen van het gebouw.

Raffles was reeds opgestaan en zei tot zijn metgezellen:

— Wij moeten gaan, mademoiselle.

Wij mogen uw vriend de zo hoog nodige rust niet onthouden.

Marthe Debossy boog zich over haar minnaar, drukte hem een kus op het voorhoofd, en beloofde hem weer spoedig terug te zullen komen. Tot slot fluisterde zij hem het adres toe, waar hij haar zou kunnen schrijven of telefoneren.

Even daarna hadden Raffles en de jonge vrouw, die op zulk een eigenaardige wijze tot zijn tijdelijke beschermeling was geworden het ziekenhuis verlaten.

Zij wisten niet, dat als zij slechts enkele minuten langer waren gebleven, zij getuige hadden kunnen zijn van een merkwaardig voorval.

Juist toen zij vertrokken waren, kwam de hoofdverpleegster weer binnen, liep met een trek van ongerustheid op het gelaat, naar het bed, waar zoëven de nieuwe patiënt was neergelegd, en sloeg hem nauwkeurig gade.

Toen riep zij verbaasd uit.

— Het is zo. Het gelaat van deze man kwam mij direct al zo bekend voor. Het is een van de twee mannen, die hier gisternacht Dubois kwamen bezoeken.

Onwillekeurig had de hoofdverpleegster de woorden zo luid gesproken, dat Beaupré ze duidelijk had verstaan.

Hij wendde het hoofd met een ruk naar de zijde van het bed, waar de nieuwe patiënt lag, en trachtte zijn gelaatstrekken te zien.

Beaupré had moeite, een kreet te weerhouden; daar lag, met wijdgeopende ogen, maar blijkbaar volkomen bewusteloos, een lid van de Bende der Raven, die weer een onderdeel vormde van het gevreesde Genootschap van de Gouden Sleutel, waartoe ook de Franse markies behoorde.

Het was een van de twee bendeleden die hem gisteravond onder een vals

voorwendsel hadden bezocht, teneinde hem te bewegen, de geheimen van zijn eigen bende te verraden, in ruil voor het leven zijner geliefde, en te zweren, dat hij nooit weer als mededinger van dr. Cox zou optreden.

Maar hoe kwam die man hier?

Raffles had hem zoëven medegedeeld, dat hij die twee mannen, na hen zognaamd te hebben gearresteerd, bewusteloos had gemaakt, en hij zou toch wel zo verstandig geweest zijn, dit niet op de openbare weg te doen?

Hoe was het mogelijk, dat die man nog altijd bewusteloos was, en dat geen der doctoren nog naar hem had omgekeken?

Hij zou eerder antwoord op die vraag krijgen dan hij wel vermoedde, en wel uit de mond van de hoofdverpleegster zelve, die een grote sympathie had opgevat voor de knappe patiënt, aan wie zij gaarne al haar zorgen wijdde.

Zij had het bed van de bewusteloze nieuwe patiënt verlaten en kwam nu snel naar dat van Beaupré.

Toen zij zag, dat deze klaar wakker was, zei zij:

— Nu moet ik u toch iets heel bijzonders mededelen, mijnheer Dubois. Zoëven werd ik aan de telefoon geroepen door Scotland Yard.

— De politie? vroeg Beaupré. Zeker in verband met het bezoek van die twee, die mij geld willen afpersen?

— Juist. Gij zult er van ophoren, wat er met hen gebeurd is. Ik moet u zeggen, dat ik er niet veel van begrijp, maar de detective, die wij hier verwachten, zal wel nadere opheldering kunnen geven. Hij kan over een kwartier hier zijn.

Dat was een alles behalve aangename mededeling voor de Fransman.

Wel hoopte hij, dat zijn gelaat, zoals het nu was, niet meer zou overeenkomen met het signalement, dat ongeveer drie jaar geleden door de Interpol aan alle grote politiebureaus over de gehele wereld was gezonden, vooral omdat hij zijn baard uit die tijd had afgeschoren en zijn haardracht veranderd had, maar helemaal gerust was hij toch niet.

Hij wist zich echter te beheersen en

vroeg kalm, alsof de zaak hem eigenlijk niet al te veel belang inboezemde:

— Wat is er dan eigenlijk gebeurd, nurse?

— Dat zal ik u zeggen. Het staat nu wel vast, dat de twee detectives, die hier gisteren de twee afpersers hebben gearresteerd in het geheel niet tot de politie behoorden, en ook geen particuliere detectives waren.

— Het is haast niet te geloven, riep Beaupré met goed gespeelde verwondering.

— Het is heus waar. Die zogenaamde detectives waren bedriegers, en zij hebben de twee mannen, die u hier zijn komen lastig vallen, ontvoerd.

— Heeft men niet gezegd met welk doel? vroeg Beaupré, die eens wilde zien wat de politie wel, en wat zij niet wist.

— Dat zal ik u zeggen.

— Het viertal is hier voor de deur in een taxi gestapt en wij meenden natuurlijk niets anders of de zogenaamde detectives zouden hunne arrestanten rechtstreeks naar Scotland Yard brengen. Er gebeurde echter iets heel anders met de twee mannen die hier zijn geweest. De twee zogenaamde detectives hebben hen op de een of andere wijze, hoe dat weten de geneesheren nog niet, bewusteloos gemaakt, en toen met de auto naar een onbewoond huis in de Bishop Street gebracht, en daar opgesloten. Maar nu komt het mooiste. De chauffeur, die hen gereden had, was nogal nieuwsgierig uitgevallen. Hij had een grote fooi gekregen, om zo snel mogelijk te rijden, en dat droeg er niet toe bij, hem een beetje argwanend te maken, dat begrijpt gij wel. Hij had duidelijk gezien, dat de twee mannen, die hem aangeroepten hadden de beide anderen onder de arm hadden moeten nemen, en dat die er heel vreemd uitzagen, met hun wijd geopende ogen, die echter niets schenen te zien, en hun automatische bewegingen. Hij kon niet begrijpen, wat die mannen in dat huis gingen uitvoeren, en omdat hij, zoals gezegd, heel nieuwsgierig was, reed hij niet weg, maar parkeerde zijn auto om de hoek van een dwarsstraat en stelde zich verdekt op in een donker por-

tiek.

— En...? vroeg Beaupré ongeduldig.

— Na een half uur kwamen er twee mannen het huis uit, het tweetal, dat geboeid was binnengebracht. Van boeien was echter niets te bekennen en zij liepen ook volkomen recht en natuurlijk. Zij schenen grote haast te hebben en riepen een taxi aan, die juist voorbij reed. De nieuwsgierige chauffeur was zo verbluft, dat de wagen al uit het gezicht was, voor hij er aan dacht deze met zijn eigen auto te volgen.

— Merkwaardig, mompelde Beaupré om iets te zeggen, maar hij was zeer verschrikt door deze loop der zaken, waarvan Raffles nog niet het minste vermoeden scheen te hebben.

— De nieuwsgierige chauffeur besloot de politie op de hoogte te brengen van het zonderlinge voorval, waarin hij zonder te willen een rol had gespeeld. Het duurde enige tijd voor er een aantal agenten onder bevel van een inspecteur ter plaatse was en de dag begon al aan te breken toen men eindelijk de buitendeur openbrak, daar er op het herhaaldelijk bellen niet werd opengedaan, ofschoon de chauffeur pertinent volhield dat er zich nog twee personen in het huis moesten bevinden. Toen zij eindelijk binnen waren vonden de agenten daar de twee mannen die hier waren geweest, geboeid en wel, bewusteloos op een bed liggen.

— Dat is sterk, mompelde de Fransman.

— Dat vond ik ook, zei de zuster. Men deed alles, om de beide mannen uit hun zonderlinge bewusteloosheid te doen ontwaken, maar vruchteloos. Toen werd er een dokter bijgehaald, en toen nog een, maar met hen beiden slaagden zij al evenmin. Zij moesten verklaren hier voor een raadsel te staan. Zij beproefden alle bekende opwekkende middelen, maar hadden dit evengoed kunnen laten. Daarop werd besloten de twee mannen naar een ziekenhuis te doen overbrengen. Een hunner ligt daar drie bedden van u af.

— En waar is de andere? vroeg

Beaupré.

— In de operatiezaal. De geneesheren zijn op dit ogenblik bezig allerlei mid- delen te beproeven om hem tot bewust- zijn te brengen.

Ten slotte vroeg de verpleegster:

— Kunt gij u in het geheel niet voor- stellen wat dit alles te betekenen heeft en in welke verhouding die twee zoge- naamde detectives met de mannen ston- den, die u hier gisteravond zijn komen bezoeken?

— Neen, zei Beaupré, er onvervaard op los liegend.

— Maar die twee bezoekers van gis- teren die kent gij toch wel?

— Slechts zeer vluchtig, en alleen van aanzien, nurse.

De verpleegster wilde nog iets zeg- gen, toen de deur geopend werd en er een man met een krachtige lichaams- bouw, met een vierkant, schrander ge- laat, waarin twee donkergrijze, ener- gieke ogen schitterden, de ziekenzaal binnentrad.

Die man was Inspecteur Sullivan, een der bekwaamste detectives van het Cri- minal Investigation Departement (C.I. D.), die reeds enige malen had deel- genomen aan de jacht op de Grote On- bekende.

Hij bleef even op de drempel staan en trok de dichte wenkbrauwen samen, toen hij de hoofdverpleegster zo druk in gesprek zag met de patiënt.

Toen trad hij vlug op het bed toe en zei tamelijk kortaf:

— Vergun mij een ogenblik zuster... Dat is zeker de man, die hier gister- avond, door messteken zwaar gewond, werd binnen gebracht?

— Ja, mijnheer, antwoordde de ver- pleegster.

Sullivan trok haar een weinig terzij- de en vroeg op zachte toon, zodat de zieke hem niet zou kunnen verstaan:

— Hebt gij die man alles verteld wat u zoëven per telefoon is gezegd?

— Ja, mijnheer, antwoordde de zuster aarzelend, en een weinig schuld bewust, toen zij de ernstige grijze ogen zo strak op zich gevestigd zag.

— Dat is jammer, zei Sullivan, de lippen opeenklemmend.

— Ik wist niet, dat ik er verkeerd aan deed, stamelde de hoofdverpleeg- ster. Wie is die man dan?

— Dat weet ik niet, maar hij speelt in dit alles een vrij dubbelzinnige rol en het ware beter geweest, als gij hem onkundig hadt gehouden van wat wij zo pas ontdekt hebben. Nu, er is niets meer aan te doen, en ik zou u nu wel willen verzoeken mij de man enige vra- gen te laten stellen. Hij schijnt sterk genoeg te zijn, om een kort verhoor te kunnen ondergaan.

— Een verhoor? herhaalde de hoofd- verpleegster verschrikt. Maar wat ver- moedt gij dan eigenlijk, mijnheer?

— Dat kan ik nu nog niet zeggen, nurse, antwoordde Sullivan kortaf. Gij kunt er trouwens bij tegenwoordig zijn, en goed opletten of de man zich zelf wellicht tegenspreekt.

De detective trad nu op het bed toe, keek de gewonde strak aan en zei:

— Ik ben een detective van Scotland Yard en aan mij is de taak opgedragen onderzoek te doen naar het geheimzin- nig voorval, dat zich deels in dit zieken- huis, deels elders heeft afgespeeld en waarin gij eveneens een rol hebt ge- speeld, misschien ondanks uzelf. Hoe is uw naam?

Het was een moeilijk ogenblik voor de Franse markies.

Hij kende Sullivan van aangezicht zeer goed, maar Sullivan herkende hem niet, dat was duidelijk, en dat was in ieder geval een voordeel.

Beaupré dwong zich dus tot zo groot mogelijke kalmte en antwoordde:

— Mijn naam is Dubois, Pierre Du- bois. Ik ben Fransman, als Engelsman genaturaliseerd.

— Woont gij hier al lang?

— Sedert een aantal jaren.

— Men heeft mij medegedeeld, Mon- sieur Dubois, aldus ging Sullivan voort, dat gij hier zijt binnengebracht, zwaar gewond, door messteken. Zoudt gij mij willen zeggen, hoe gij aan die wonden gekomen zijt?

— Ik ben op straat aangevallen.

— Kunt gij het dan verklaren, hoe het komt, dat men u niets ontstolen heeft? Uw beurs, horloge, uw zilveren

sigarettenkoker zijn alle op uw persoon gevonden.

— Ik vermoed, dat de straatrovers die mij hebben overvallen, door de nadering van agenten op de vlucht zijn gedreven voor zij gevolg hadden kunnen geven aan hun voornemen mij te beroven.

— Maar gij zijt niet door de politie gevonden.

— Dan hebben zij het zich verbeeld en waren het burgers die naderden en die mij gevonden hebben. Gij moet mij de opmerking ten goede houden, mijnheer, maar dit begint veel te gelijken op een verhoor. Mag ik weten, wat gij eigenlijk denkt of vermoedt?

Sullivan beet zich op de lippen en scheen een ogenblik met zijn houding verlegen.

Hij wantrouwde deze man, dat was zeker, maar redenen, deugdelijke redenen zou hij daarvoor niet kunnen opgeven.

Daarom antwoordde hij resoluut:

— Ik denk er niet aan u een verhoor af te nemen, Monsieur Dubois. Ik wilde slechts enige inlichtingen uit uw mond vernemen, die mij wellicht van nut kunnen zijn bij mijn verdere nasporingen in deze duistere zaak. Daarbij wilt gij mij toch zeker wel helpen?

— Natuurlijk; voor zo ver dit in mijn vermogen is.

— Als gij mij dit toestaat dan zou ik u willen vragen: wie waren de twee mannen die u gisteravond kwamen bezoeken en wat wilden zij van u?

— Het zijn twee onbetrouwbare lieden, die iets uit mijn verleden weten, en daaruit munt willen slaan, antwoordde Beaupré brutaal, ofschoon hij zijn hart tegen zijn ribben voelde bensen bij het stellen van deze gevaarlijke vraag. Hun namen wens ik om begrijpelijke redenen niet te noemen.

— Maar dan hebben die mannen zich aan een strafbare zaak schuldig gemaakt

riep Sullivan uit. En als gij een aanklacht indient, kunnen wij hen vervolgen wegens poging tot afpersing. Dat kunnen wij alleen dan doen, als het slachtoffer zelf een klacht indient.

— Misschien zal ik dat later ook wel doen mijnheer, antwoordde Beaupré, als ik maar eerst uit dit ziekenhuis ontslagen ben.

Sullivan haalde de schouders op.

— Uw stilzwijgen maakt onze taak niet gemakkelijker, zei hij. Er gebeuren hier raadselachtige dingen, waarin die twee mannen een belangrijke rol spelen. Het onderzoek naar de identiteit van de twee gewaande detectives, die hen zijn komen arresteren, met een doel, dat ons volkomen onverklaarbaar is, zou ons heel wat lichter worden gemaakt, als wij wisten, wie zij zijn.

— Wacht, tot zij uit hun bewusteloosheid ontwaakt zijn, zei Beaupré kortaf. Dan zullen zij wel spreken.

— Dat is juist een der meest vreemde zijden van deze ganse geschiedenis, zei Sullivan. Geen der geneesheren weet te vertellen, hoe zij in die eigenaardige verdoving zijn geraakt.

Sullivan wierp nogmaals een verstolen onderzoekende blik op de patiënt en besloot het gesprek met de woorden:

— Ik wil u thans niet langer lastig vallen, want gij zult wel rust behoeven. Later echter hoop ik u nogmaals enige vragen te mogen stellen.

Hij knikte Beaupré toe en stapte vervolgens naar het bed, waarin de bewusteloze nieuwe patiënt lag.

Enige tijd keek hij onafgebroken naar het witte gelaat met de wijd geopende ogen, schudde toen het hoofd en haalde de schouders op.

— Ik begrijp er niets van, mompelde hij. Het lichaam is blijkbaar warm en volstrekt niet stijf. Het lijkt wel een soort schijndood.

Op dit ogenblik ging de deur open en traden twee geneesheren binnen.

HOOFDSTUK III

EEN RAADSELACHTIG GEVAL

De twee doktoren begaven zich in een druk gesprek gewikkeld dadelijk naar het bed van de bewusteloze patiënt.

Sullivan maakte dadelijk plaats voor hen en bleef, een weinig op een afstand staan.

Wat Beaupré betreft, hij voelde zijn hart in zijn keel kloppen, want als deze geneesheren er werkelijk in slaagden om de man weer tot bewustzijn te brengen, dan liep zijn vrijheid groot gevaar.

Want als de bewusteloze bij kwam, zou het zeker spoedig uitkomen wie hij werkelijk was, en dan zou hij de markies zeker in het ongeluk willen meeslepen, en diens ware identiteit verraden.

Een der geneesheren ging naar het hoofdeinde van het bed en trok een der oogleden van de patiënt omlaag.

Even bleef het lid in die zelfde stand, maar toen gleed het uit zich zelf langzaam weer omhoog.

De geneesheer lichtte een arm op en liet dit lichaamsdeel weer vallen, betastte de pols, opende de mond, niet zonder moeite, en legde een termometer onder de tong.

Na enige tijd trok hij het instrument terug, raadpleegde het, schudde het hoofd, maakte een wanhopig gebaar en zei op zachte toon tot zijn collega:

— Normaal, iets meer dan zeven en dertig graden, de pols een weinig langzaam, geen reflexbeweging, en een geringe verlamming van de oogspieren, die waarschijnlijk slechts van tijdelijke aard is. Volkomen dezelfde verschijnselen als bij de andere man. Ik teken het volmondig, ik sta hier voor een raadsel.

— Wat hebt gij nog meer geprobeerd vroeg de andere arts.

— Van alles. Onderhuidse injecties, met een zoutoplossing, insnijdingen in de voetzool, waarbij ik er op wil wijzen, dat er geen druppel bloed te voorschijn kwam, en electro cardiogram toegepast met normale uitslag, dus geen hartaandoening, cognac, het hielp alles niets. Ik zou zeggen, dat wij hier te doen hebben met atropie van de gevoelszenuwen, een tijdelijke stilstand van het zintuigelijk waarnemingsvermogen, maar waardoor dat teweeg is gebracht, en hoe wij het kunnen opheffen is mij een raadsel.

— Hoelang bevinden deze lieden zich reeds in deze toestand?

— Op dit ogenblik ruim twaalf uur.

Nu trad Sullivan naderbij, stelde zich voor en zei:

— Ik zou het bijzonder op prijs stellen, als ik u een vraag zou mogen doen, heren. Acht gij het mogelijk dat deze man, al is het ook slechts kort, zich uit zich zelf heeft kunnen bewegen?

De wenkbrauwen van de geneesheer gingen omhoog en als antwoord daarop zei hij glimlachend met de kwalijk verborgen ironie van de vakman voor de leek:

— Volkomen uitgesloten.

— Maar hoe verklaart gij het dan, dat deze twee mannen, zonder hulp uit een auto zijn gestapt en een huis zijn binnen gegaan?

— Dat verklaar ik niet, mijnheer, dat ontken ik, antwoordde de geneesheer kortaf. Dat is onmogelijk. Als er getuigen zijn die beweren dat zij dit gedaan hebben, dan liegen zij. Zij kunnen niet in de auto bewusteloos zijn

gemaakt, maar dan moet dit in dat bewuste huis geschied zijn.

— Ik dank u voor uw bereidwilligheid om mij te antwoorden, maar ik ben niet voldaan, zei Sullivan.

— Waarom niet, als ik vragen mag? zei de geneesheer een weinig uit de hoogte.

— Omdat ik mij niet kan voorstellen hoe die twee mannen zonder enige tegenstand te bieden, dat donkere, onbewoonde huis in de Bishop Street zijn binnen gegaan. Zij moesten immers verwacht hebben naar Scotland Yard of naar een Huis van Bewaring te worden overgebracht.

De geneesheer gaf niet aanstonds antwoord, maar stond met gefronst voorhoofd even stil.

Toen antwoordde hij een weinig gemelijk:

— Ik kan u op die vraag geen antwoord geven, mijnheer, dat zijn politiezaken. Wel kan ik u echter zeggen dat er geen sprake van is dat deze man of zijn metgezel zouden hebben kunnen lopen.

Sullivan haalde vluchtig de schouders op en zei:

— Als dat uw vaste overtuiging is, dan moet ik mij daar natuurlijk bij neerleggen, maar het maakt voor mij de zaak des te raadselachtiger.

Beaupré had het gehele gesprek, ofschoon het op tamelijk zachte toon gevoerd was, gehoord, en hij werd tussen hoop en vrees heen en weer geslingerd.

De Fransman zag hoe de beide geneesheren zich verwijderden, na nogmaals een blik op de bewusteloze geworpen te hebben en het volgende ogenblik waren zij weg, door Sullivan op de voet gevolgd.

— Ik moet Marthe zeggen, dat zij John Raffles op de hoogte moet brengen, mompelde hij. Hij is de enige die die vent weer tot bewustzijn kan brengen. Hij moet hen hier trachten weg te voeren voor het te laat is, want als zij gaan praten, ben ik verloren.

Hij wenkte de zuster toen deze voorbij zijn bed kwam en vroeg met zachte stem:

— Zuster, ik voel mij niet zo erg goed, mijn wond veroorzaakt mij veel meer pijn dan gisteren en ik ben er niet geheel gerust op, dat het de goede kant op gaat. Ik zou zo graag mijn vrouw willen spreken voor ik misschien het hoekje omga.

— Kom, kom, niet zo somber, aldus sprak de zuster hem bemoedigend toe. Gij moogt u volstrekt niet ongerust maken of opwinden, maar als gij denkt, dat het u zal verlichten, geef mij dan maar het adres van uw vrouw. Ik zal haar laten halen, maar gij moogt volstrekt niet langer dan vijf minuten met haar spreken.

— Dat belooft ik u, nurse, vijf minuten zijn voldoende.

Hij noemde een afgelegen straat in een der noordelijkste wijken van Londen en even later was er een telegram aan het adres van Marthe Debossy gezonden.

Met koortsachtig ongeduld wachtte Beaupré de komst af van zijn minnares en zijn vrees en ongerustheid deden hem veel zieker schijnen dan hij werkelijk was.

Voortdurend wendde hij zijn blik naar de bewusteloze, vrezend hem eensklaps te zien ontwaken.

Het zou niet veel helpen, als hij zich onder de dekens verborg, want « Big Bill », zoals de bewusteloze man heette, wist zeer goed wie er in dat bed lag.

Er verliepen twee bange uren, voor Beaupré en toen werd de deur geopend door Marthe Debossy, die dodelijk verschrikt binnenkwam.

Het telegram had haar zeer ontsteld en zij meende niet anders of zij zou haar minnaar stervende vinden.

Zij snelde op het bed toe, maar hij stelde haar onmiddellijk met enige gefluisterde woorden gerust, en hernam daarop iets luider opdat de verpleegster in zijn nabijheid, hem zou kunnen verstaan:

— Ik voelde mij zoëven allerleedigst, ik had veel pijn en verbeelde mij dat het wel eens met mij kon aflopen, en ik wilde je nog eens zien voor ik er tussen uit knijp. Maar lang kunnen wij niet praten. Wij hebben

slechts vijf minuten.

De verpleegster verwijderde zich bescheiden, en nu volgde Beaupré zacht:

— « Big Bill » is in deze zelfde zaal gebracht; hij ligt drie bedden van mij af, kijk aanstonds en ongemerkt.

Marthe Debossy kon met moeite een kreet van schrik weerhouden, want ook zij had aanstonds het gevaar begrepen.

Zij kende Big Bill maar al te goed en wist dat hij er van overtuigd zou zijn, zijn vriend Dr. Cox een grote dienst te bewijzen als hij de Franse markies, diens mededinger voor lange tijd onschadelijk kon maken.

— Luister eens goed, Marthe, zei Beaupré. Raffles is nu nog onze vriend; jij bent een vrouw en ik ben thans machteloos. Hij is een gentleman en hij zal trachten mij te redden, nu, al ware het slechts omdat hij in mij later een bruikbare bondgenoot tegen Cox hoopt te vinden. Vertel hem hoe de zaken hier staan en verzoek hem al het mogelijke te doen om Big Bill hier uit het ziekenhuis weg te werken. Ik ben er zeker van dat hij een middel zal weten te vinden, om hem zonder zelf gevaar te lopen, te verwijderen. Maar nu iets anders, Marthe: ben je niet gevolgd?

— Neen, Raffles heeft er voor gezorgd dat zij ons spoor bijster zijn geraakt.

Hij heeft mij zelf vergezeld en wacht in de cafétaria hier tegenover.

— Goed. Ga dan aanstonds naar hem toe, en vertel hem wat ik je zoëven heb medegedeeld. Ik zou geen seconde gerust kunnen ademhalen, voor die twee kerels hier weg zijn.

Marthe Debossy nam afscheid van Beaupré, na aan de hoofdverpleegster het adres van een klein hotel in de onmiddellijke nabijheid van het ziekenhuis te hebben opgegeven, waar zij nadere berichten omtrent de toestand van de patiënt zou afwachten.

Beaupré was door al deze opwindende gebeurtenissen er zeker niet op vooruit gegaan, en liet zich nu uitgeput in de kussens vallen.

Lukte het plan niet, werden de be-

wustelozen hier bij kennis gebracht, dan wachtte hem de gevangenis, misschien wel levenslang.

Intussen ging het leven in het ziekenhuis zijn geregelde gang. Nu en dan werden er 'n paar mannen weggehaald om naar de operatiezaal te worden gebracht, en slechts een hunner werd, wit als een laken dat hem bedekte, tamelijk spoedig weer binnengebracht.

De andere was nog onder handen van de chirurg.

Het was omstreeks vier uur in de namiddag en reeds brandde overal het elektrische licht, toen de gangdeur weer openging en een hulpverpleegster snel naar het tafeltje liep waar de hoofdverpleegster bezig was met haar administratie.

Zij sprak haastig enige woorden met haar, waarna de hoofdverpleegster haar pen neerlegde, haar morsmouwen afdeed en haastig in de richting van de deur liep, die op hetzelfde ogenblik geopend werd. Er traden vier heren binnen. De directeur van het ziekenhuis Dr. Hamilton, de twee geneesheren die zoëven aan het bed van Big Bill hadden gestaan, Greenway en Bushgrave geheten, en tenslotte een rijzig man, met een zwarte baard, glanzend zwart hoofdhaar, en ogen die half schuif gingen achter een gouden bril met ronde, lichtblauw getinte glazen.

Hij knikte de hoofdverpleegster toe, die het groepje verwonderd had aangestaard en zei met een sterk buitenlands accent:

— Mag ik mij even voorstellen, nurse; mijn naam is Edouard Dumoulin.

— De bekende Parijse psychiater, riep de hoofdverpleegster uit, verrast en verheugd door deze onverwachte kennismaking met een geleerde, die een wereldreputatie genoot op het gebied der zielsziekten.

— Gij zult misschien weten, ging professor Dumoulin voort, dat ik sedert een week hier te Londen vertoef in verband met het vergaren van materiaal voor een werk over de aanstekelijke zielsziekten.

— Ja, professor, dat is mij bekend, antwoordde de hoofdverpleegster.

— Dan zult gij wellicht ook begrijpen met welk een bijzondere belangstelling ik heden namiddag op het hoofdbureau van politie heb kennis genomen van twee bijzondere gevallen van catalepie, want ik vermoed reeds bij voorbaat, dat het wel iets dergelijks zal zijn. Ik bevond mij daar met toestemming van hoofdinspecteur Baxter, om enige gevangenen te bestuderen aan wier toerekeningsvatbaarheid men meende te mogen twifelen. Een detective, inspecteur Sullivan was meen ik de naam, vertelde mij daar dat hier twee zulke gevallen zijn, en ik zou gaarne een poging doen, die twee patiënten tot bewustzijn te brengen. Waar ligt de patiënt in deze zaal? vroeg Dr. Dumoulin, terwijl hij onderzoekend langs de bedden keek.

— Wees zo goed mij te volgen, professor, zei Dr. Hamilton en bracht de Franse psychiater tot voor het bed van Big Bill.

Het was nu zo stil in de grote zaal, dat men een speld had kunnen horen vallen, en de patiënten, voor zover zij het geval hadden kunnen waarnemen en volgen, keken met gespannen aandacht toe, ook Beaupré.

Het groepje der vier geneesheren stond nu voor het bed van Big Bill, en Dumoulin bekeek met de grootste aandacht het strakke witte gelaat van de bewusteloze patiënt.

Er verliepen enkele minuten zonder dat er enig geluid vernomen werd en toen zei de Franse professor:

— Zeer merkwaardig. Waar ligt de tweede man, als ik vragen mag?

— In de kleine kamer naast de operatiezaal, antwoordde Dr. Greenway.

— Ik zou ze graag eens naast elkander zien, ter vergelijking, zei Dr. Dumoulin. Maar dat is van later zorg, laten wij maar eerst deze man hier onderzoeken.

Met zijn stethoscoop luisterde hij naar de hartslag, voelde de patiënt de pols, haalde toen een oogspiegel te voorschijn en onderzocht de ogen van de bewusteloze.

Dumoulin opende nu zijn geellederen tas en nam er een kleine trousse uit,

hetwelk een aantal chirurgische instrumenten bleek te bevatten.

Hij nam er een fijn lancet uit, en gaf er een kleine snede mee in het voorhoofd van Big Bill.

Er kwam geen druppel bloed te voorschijn; het was alsof het lancet in was had gesneden.

Professor Dumoulin richtte zich op, borg de instrumenten langzaam weg, verschoof zijn bril eens, kuchte een paar malen, en wendde zich toen tot Greenway met de vraag:

— Wat denkt gij er van, dokter.

De aangesprokene dacht even na, en antwoordde:

— Ik geloof atropie van de gevoelszenuwen, en tijdelijke verlamming van het spierstelsel te moeten constateren.

— En gij, collega? zo wendde de Franse psychiater zich tot dr. Bushgrave.

— Ik ben het met deze diagnose eens maar ik geloof tevens aan een soort hypertropie van de bloedvaten, gepaard gaande met een spierverlamming, die in het algemeen overeenkomt met de verstijving, zoals wij die bijvoorbeeld, bij vallende ziekten waarnemen.

— Hieruit meen ik te mogen opmaken dat gij overtuigd zijt dat deze man zich niet zou kunnen bewegen? vroeg de Franse professor.

— Daar is geen sprake van, zei dokter Hamilton.

— Dat is volkomen uitgesloten, riepen Greenway en Bushgrave tegelijk uit.

— Ik geloof dat gij u vergist, zei professor Dumoulin langzaam. Ik ben van mening dat deze man zich zeer goed kan bewegen.

De drie Engelse geneesheren keken de Fransman met een blik aan, waaruit ongeloof sprak, en Dr. Greenway frontte lichtelijk de wenkbrauwen.

— Excuseer, professor, maar dit komt mij onmogelijk voor. Als dat waar is, hoe komt het dan, dat die man daar zich in het geheel niet verroerd heeft, sedert de vijftien uren dat hij hier ligt?

— Omdat het hem niet bevolen is, antwoordde de Fransman op rustige toon.

— Wat gij daar zegt klinkt als een

sprookje, zei Dr. Bushgrave. Gij zegt dat die man zich kan bewegen, en dat hij het alleen niet gedaan heeft omdat het hem niet bevolen is? Maar dan zou hij moeten kunnen horen.

— Dat kan hij ook, zei professor Dumoulin kalm.

— En kunnen zien.

— Dat kan hij ook.

— Hij zou moeten kunnen denken; in het kort, hij zou als een normaal mens moeten reageren.

— Dat doet hij ook. Hij ziet en hoort wat wij hier zeggen, hij denkt, maar hij zal alles vergeten zijn zodra hij tot bewustzijn komt.

— Professor, nogmaals excuus, maar...

— Maar neemt niet gaarne iets op mijn gezag aan, zonder bewijzen, vulde de psychiater de zin aan. Gij vraagt om bewijzen, welnu gij zult ze hebben.

Professor Dumoulin verliet zijn plaats aan het hoofdeinde en ging voor het voeteinde van het bed van de bewusteloze patiënt staan.

De drie geneesheren en de hoofdverpleegster keken ademloos toe en in de stilte klonk de bevelende stem van de Franse psychiater.

— Sta op.

De bewusteloze rees, zonder dat er een spier op zijn gelaat vertrok, langzaam overeind, bracht langzaam zijn benen buiten het bed, en bleef toen bewegingloos, bleek als een dode naast zijn bed staan.

Zijn ogen schenen naar binnen gekeerd en er flikkerde een vreemd licht in, geheel anders dan in de ogen van normale mensen.

De drie geneesheren waren wel wat gewend, maar deze spookachtige opstanding deed hen verstomd staan, en wat de hoofdverpleegster betreft, zij was een vrouw, en dit verschijnsel, dat zo geheel onverwacht kwam was bijna meer dan hare zenuwen verdragen konden, zij stond te trillen op haar benen.

Weer klonk de bevelende stem van de psychiater.

— Hoort ge mij? Zo ja, knik dan bevestigend.

Langzaam ging het hoofd een paar

maal op en neer.

— Trek uw kleren aan.

Met automatische bewegingen, als een slaapwandelaar trok Big Bill, de kleren aan, die de zuster uit een metalen kastje, naast het bed haalde.

Binnen enkele minuten was hij gekleed.

— Het is ongelooflijk, stamelde dr. Hamilton. In de veertig jaren van mijn practijk heb ik nog nooit zo iets meegemaakt.

— Als ik het niet zelf gezien had, merkte Dr. Bushgrave op, zou ik het niet hebben willen geloven. Zeg mij eens, professor, zou hij ook antwoorden als men hem iets vroeg?

— Neen, spreken is het enige wat hij nog niet kan. De stembanden worden het sterkst aangetast bij dergelijke toestanden van zuiver fysiologische verlamming. Maar laat mij nu mijn proefneming voortzetten, als ik u verzoeken mag, ik wil eens zien, hoever ik deze man kan krijgen. Ik wil hem bij zijn makker zien te brengen, als gij het goed vindt.

— Daar is niets op tegen, zei Dr. Hamilton. Ik ben zeer benieuwd of het u bij de andere bewusteloze patiënt ook zal lukken.

Professor Dumoulin keek Big Bill wederom strak aan en beval:

— Ga deze zaal uit en naar de kleine kamer, naast de operatiezaal.

Onmiddellijk stapte Big Bill met vaste tred, maar zonder dat er iets aan hem bewoog, behalve zijn benen, over het brede gangpad naar de deur, opende deze, ging de brede trap af, stak de vestibule over, en opende opnieuw een deur.

Alle anderen waren hem gevolgd, geheel onder de indruk van dit zonderlinge verschijnsel en nu stonden zij voor de ijzeren krib, waarop het lichaam van de tweede man onbeweeglijk lag uitgestrekt.

Professor Dumoulin paste bij deze patiënt dezelfde behandeling toe en ook deze slaagde volkomen.

Binnen vijf minuten was de man in de kleren.

— Dat is het verwonderlijkste, wat

ik nog ooit gezien heb, riep Dr. Hamilton uit. Als ik mij niet vergis hebt gij dit met uw stem uit hun onderbewustzijn gehaald, maar zoudt gij geen kans zien om de twee mannen tot normaal bewustzijn te brengen?

De Franse psychiater dacht even na en zei:

— Waarschijnlijk wel. De middelen daartoe heb ik in mijn hotel, en tevens een installatie, welke ik, helaas, niet direct kan overbrengen. Wij zullen eens zien, wat dat middel uitwerkt. Hij wendde zich tot de twee bewusteloze mannen, die onbeweeglijk als beelden in het vertrek stonden en beval:

— Volg mij.

Hij ging hen voor door de vestibule, opende de voordeur, daalde de paar treden van het terras af, en begaf zich naar een daar geparkeerde auto, met een reusachtige chauffeur achter het volant.

Professor Dumoulin deed het portier open en zei bevelend.

— Stap in.

De twee bewusteloze mannen volgden dadelijk het bevel op en stapten in de auto.

Professor Dumoulin zette zijn voet op de treeplank wendde zich nog eens tot Dr. Hamilton om, en zei, met een zonderlinge glimlach om zijn baardige lippen:

— Misschien komen wij voorlopig niet terug; maak u dan niet ongerust. Ik dank u zeer, dat ik deze biezonder belangwekkende proefneming heb kunnen maken.

Dr. Hamilton wilde nog wat zeggen, maar reeds klapte het portier dicht en de auto stooft vooruit en was aldra in de duisternis verdwenen...

De drie geneesheren keken elkander aan en op hun gelaat spiegelden zich zeer gemengde gevoelens af.

HOOFDSTUK IV

DE GEVOLGEN VAN DE GRAP IN HET ZIEKENHUIS

De auto, waarin professor Dumoulin was gezeten, reed, bestuurd door de forse chauffeur, die niemand anders was dan James Henderson, de zeer gewaardeerde medewerker van John Raffles, alias Lord Edward Lister, die zo voortreffelijk de rol van professor Dumoulin gespeeld had, de Sloane Street uit en zocht de noordelijke wijken van Londen op.

— Die truc is prachtig geslaagd, mompelde Raffles glimlachend. En nu zullen wij eens zien of wij deze twee heren aan het praten kunnen krijgen.

Henderson, scheen zijn instructies te hebben gekregen, en stuurde zijn auto handig door de drukke straten van Londen, tot hij eindelijk stopte voor een afgelegen klein huis in een nieuwe buurt waarvan nog slechts een klein gedeelte was volgebouwd en dat Raffles pas na zijn terugkomst uit Amerika had gehoord.

Raffles opende het portier, en beval de beide bewusteloze mannen, uit te stappen en hem te volgen.

Met dezelfde automatische bewegingen, welke zij in het ziekenhuis vertoond hadden, stapten Big-Bill en zijn kameraad uit de auto.

Raffles had de huisdeur reeds geopend, en gaf Henderson op zachte toon enige instructies.

Toen de deur in het slot viel, ging achter in de vestibule een deur open, en Charles Brand, de trouwe vriend van de Grote Onbekende, trad Raffles tegemoet.

— Ik zie dat je geslaagd bent, riep Brand uit. Ik kan mijn ogen bijna niet geloven.

— Ik zelf heb niet gedacht dat het zo

vlot zou gaan, zei Raffles glimlachend, maar de geneesheren slikten alles als zoete koek, en zeiden op alles ja en amen. Zij waren gewoonweg overbluft door wat zij te zien kregen, zodat ik reeds met mijn twee sujetten in de auto was gestapt voor zij van hun verwondering bekomen waren.

— Wat ben je eigenlijk voornemens met hen te doen?

— Ik wil hen ondervragen.

Intussen waren de twee «Sujetten» als zoutpilaren precies op dezelfde plek blijven staan, waar Raffles hen bevolen had te gaan staan.

Raffles bedacht zich even, en wendde zich toen tot Brand met de vraag:

— Marthe Debossy is toch nog altijd in het kleine logement tegenover het ziekenhuis?

— Ja, zij zou daar blijven tot een van ons haar daar zou komen afhalen.

— Zeer goed, zei Raffles, en nu zullen wij eens zien, wat Big Bill ons heeft mee te delen.

— Ga die kamer daarginds binnen, beval Raffles.

Aanstands gehoorzaamde Big Bill, en bleef midden in het vertrek stokstijf staan, juist als een soldaat die op nadere bevelen wacht.

— Wat moet er nu met die andere kwibus gebeuren? vroeg Brand. Kan die man niet ontijdig ontwaken?

— Uitgesloten, maar je kunt hem voor alle zekerheid in de kelder opsluiten.

Charles Brand sloot de bandiet, die in de vestibule was achtergebleven, vlug in een ledig vertrek op, deed de deur op slot, en voegde zich toen weer bij Raffles, die Big Bill reeds gelast had

tegenover hem in een grote stoel plaats te nemen.

— Weet je nu wel zeker, Edward, begon Brand, dat die vent je zal antwoorden?

— Absoluut.

— Maar zal hij de waarheid spreken?

— Hij zou niet anders kunnen, al zou hij willen, antwoordde Raffles. Ja, Charles, zo vervolgde hij glimlachend, toen hij de blik van ongeloof in de ogen van zijn vriend zag, er zijn meer dingen tussen hemel en aarde, dan waarvan de grootste wijsheid heeft gedroomd, zoals het in « Hamlet » heet; de wil is tijdelijk in deze twee mannen uitgeschakeld; zij moeten volkomen naar waarheid antwoorden, juist zoals de feiten zich hebben toegedragen of zij willen of niet; dit komt je vreemd voor, en het is toch alles welbeschouwd zeer eenvoudig, thans echter ontbreekt de tijd om je dit nader uiteen te zetten.

Hij boog zich naar Big Bill voorover keek hem strak aan, en vroeg:

— Je verstaat mij immers goed?

— Ja.

— Hoe is je naam?

— William Brush.

— Lid van een dievenbende?

— Ja.

— Hoe heet die bende?

— De bende der Raven.

Raffles wendde zich tot Brand en zei op zachte toon.

— Je ziet, dat hij zonder enige aarzeling antwoordt; hij behoeft zich ook niet te bedenken, want zijn antwoorden gaan buiten zijn normaal denkvermogen om, zijn stem is slechts het medium van zijn onderbewustzijn, dat hem dwingt de zuivere waarheid te zeggen.

Hij keerde zich nu weer tot de bandiet en vervolgde:

— Wie is Dr. Cox en waar is zijn verblijfplaats?

— Dat kan ik niet zeggen, ik weet het niet.

Brand haalde even de schouders op, maar Raffles zei:

— Je schijnt nog altijd niet geheel overtuigd te zijn, amice, en toch, als deze man zegt dat hij het niet weet,

dan weet hij het ook niet. Dat is ook zeer natuurlijk, want Cox moet uiterst voorzichtig zijn en waarschijnlijk weten niet meer dan twee of drie zijner meest vertrouwde vrienden waar hij woont en dat is nog niet eens zeker.

Raffles wendde zich nu weer tot Big Bill en vervolgde:

— Ben je op de hoogte van de eerstvolgende ondernemingen van de meester? Zo ja, noem ze op.

— Een inbraak bij Lord Roger Maxwell, een overval van een filiaal van de Bank van Engeland in Norwich, de ontvoering van de dochter van de minister van Koloniën, met het doel, haar vader een groot bedrag af te zetten. Meer weet ik niet.

— Men kan wel zien, dat Dr. Cox zo juist uit New York is teruggekeerd en daar in de leer is geweest bij Donald Finn, de chef van de Bende van het Kwade Oog. Die hield er ook dergelijke praktijken op na, mompelde Raffles, maar ik zal daar eens gauw een eind aan maken.

Hij keek Big Bill weer strak aan, en vroeg:

— Wat is de eerste onderneming?

— De inbraak bij Maxwell.

— Wanneer?

— Morgennacht, twee uur.

— Zal dr. Cox er zelf aan deel nemen?

— Ja, aan het hoofd van vijf of zes man.

— Zou jij ook zijn meegegaan?

— Ja.

— En die kameraad van je.

— Hij ook.

— Hoe heet hij?

— Sanöer Hayman.

— Bijnaam?

— « Bittere Pil »

Raffles keek Brand glimlachend aan en zei:

— Goed, wij zullen hem eens een bittere pil te slikken geven.

Raffles bleef een ogenblik, in gedachten verzonken, zitten.

Het was duidelijk, dat zijn vlugge geest een plan beraamde.

Hij stond op, liep een paar maal het vertrek op en neer, en nam Big Bill met aandacht op.

Toen zei hij op zachte toon tot Brand:

— De vent is groot en zwaargebouwd desnoods zou Henderson voor hem kunnen doorgaan als hij schoenen zonder hakken aantrekt, en dan zou jij die andere meneer met zijn bittere naam moeten imiteren. Nog vanavond en op zijn laatst morgenvroeg zullen de bladen vol staan over die geschiedenis in het ziekenhuis.

— Je hebt wel een mooie rol voor me uitgezocht... Maar nu iets anders. Men zal de Franse psycholoog, professor Dumoulin opbellen, die hier sedert een week vertoeft, en men zal zodoende te weten komen, dat hier bedrog heeft plaats gehad.

— Welnu, wat zou dat?

— Wat dat zou? Cox leest toch ook kranten. Hij zal direct begrijpen, dat jij hier achter zit.

— Ik herhaal: Wat zou dat?

— Wel, wij zullen niets kunnen doen. Cox zal op zijn hoede zijn, en als wij daar in de plaats van die twee lievelingen komen aanzetten, dan zal hij ons zeer grondig aan de tand voelen. Hij zal zich in de eerste plaats afvragen, waarom Raffles zijn twee gevangenen niet dadelijk aan de politie heeft overgeleverd, zoals hij reeds dozijnen malen heeft gedaan.

Raffles antwoordde niet direct, maar verzonk opnieuw in nadenken.

Toen zei hij:

— Het is waar, tot op zekere hoogte heb je gelijk. Cox zal zich afvragen, hoe wij zo eensklaps weer in vrijheid zijn gekomen als wij in de huid van Big Bill en Bittere Pil kruipen.

— Nu, ik vind, dat wij ons dan maar niet aan die mogelijkheid moeten blootstellen, meende Brand. Het zou in ieder geval een hoogst gewaagde onderneming zijn.

— Dat ben ik met je eens, maar, maar wat dan? zei Raffles. Ik wil absoluut van de partij zijn bij die inbraak. Lord Maxwell is er juist de man naar om een paar duizend pond lichter gemaakt te worden, alleen kan ik het niet over mijn hart verkrijgen, dat een ander het doet en zeker niet een man als Cox. Ik zou dus gaarne twee vliegen in één klap willen slaan: de brandkast van Lord Maxwell eens van binnen bekijken en tevens mijn vijand een hak te zetten.

— Bedenk dan iets anders, riep Brand uit. Iets minder gevaarlijks.

Raffles dacht nog even na, en scheen tot een besluit te zijn gekomen.

Hij bleef voor Big Bill staan, en zei:

— Wij zullen ons van je moeten ontdoen, broer. Wij zullen jou en je maat naar Scotland Yard laten wandelen.

— Je zult hen toch niet in deze toestand naar de politie brengen? vroeg Brand.

— Neen, antwoordde Raffles, dat kan ik niet doen, daar zij mijn tussenkomst nodig hebben om uit deze toestand te geraken, moet ik hen nu een inspuiting geven met een soort tegengift, en dan komen zij even later tot bewustzijn, maar als ik mijn tijd niet precies afmeet, zou dat zeer onaangename gevolgen kunnen hebben, nee, ik weet er wel iets anders op, het kan nog een aardige grap worden.

HOOFDSTUK V

HET HANDGEMEEN

Brand keek Raffles met een onzekere blik aan. Hij kende de grappen van Raffles en hij wist dat ze niet steeds even ongevaarlijk waren.

— Wat wil je doen? vroeg hij.

— Dat zul je aanstonds zien, antwoordde Raffles. Hij raadpleegde zijn polshorloge en vervolgde:

— Om te beginnen zal ik mij eerst ontdoen van deze prachtige zwarte baard want het zal nu wel bij de politie bekend zijn, dat een onbevoegde de rol van Professor Dumoulin op zich heeft genomen. Het is nu zeven uur, en het wordt dus tijd om een hapje te eten. Houd hier dit exemplaar enige ogenblikken gezelschap, tot ik mij verkleed heb.

Raffles ging naar boven, legde in een

slaapkamer zijn vermomming af, stak zich in jacquet en streepbroek, en verscheen even later als een keurig gentleman, weer in de kamer, waar Brand geduldig wachtte.

— Ik ben zo vrij geweest, Edward, mij de tijd een weinig te korten door die knul nog enige vragen te stellen.

— Hij heeft je natuurlijk geantwoord.

— Zonder een ogenblik te aarzelen.

— En ben je nog iets nieuws te weten gekomen?

— Jawel. Ik weet nu het wachtwoord voor de inbraak bij Lord Maxwell, en ik weet ook, dat er pogingen in het werk zullen worden gesteld door Cox en diens trawanten om Beaupré de la Sar-

dogne eenvoudig uit de weg te ruimen, zodat hij het de meester nooit meer kan lastig maken.

— Zo iets had ik wel verwacht, zei Raffles, en wanneer denken die aardige jongens dat plan uit te voeren?

— Big Bill wist niet precies wanneer, maar in ieder geval zo gauw mogelijk.

Raffles had met gefronste wenkbrauwen toegelisterd.

— Het is mogelijk dat Beaupré in levensgevaar verkeert. Wij moeten een oog in het zeil houden, amice. Beaupré is wel geen vriend van mij, en wie weet hoe wij later tegenover elkander zullen komen te staan. Maar ik geef de hoop niet op, dat hij nog eens een bondgenoot in de strijd tegen Cox wordt, en bovendien heb ik zijn minnares mijn woord gegeven, dat ik hem zou beschermen.

— Dat is alles goed en wel, Edward, zei Brand zacht, maar je vergeet één ding; veronderstel dat je met de hulp van Beaupré Dr. Cox kunt verslaan, dan zal deze eenvoudig plaats moeten maken voor de Franse markies, en wat hebt je dan gewonnen? Dat is immers lood om oud ijzer.

— Niet geheel en al, amice, kwam Raffles glimlachend. Ik houd die Beaupré voor een koelbloedige misdadiger, maar niet voor een moordenaar. Cox daarentegen is een ondiep, een bloed-dorstige schurk, die voor niets terugdeinst, en ten slotte zou niets mij kunnen weerhouden om Beaupré te bestrijden, zoals ik het Dr. Cox heb gedaan, net zo lang totdat er een einde is gemaakt aan het bestaan van die gevreesde bende.

Er heerste enige ogenblikken stilte in het vertrek, en tot Raffles zei:

— Komaan, laten wij nu eens met onze onwelkome gasten vertrekken.

— Waar naar toe? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Naar het restaurant « The Elephant and Castle ».

— Om wat te doen in 's hemelsnaam? riep Brand uit.

— Te drommel om er te gaan eten; mijn maag begint te jeuken, antwoordde Raffles.

— Met deze twee heren?

— Wel ja, waarom niet, antwoordde Raffles glimlachend.

— Maar je wilde hen hoe eerder hoe liever kwijt zijn, heb je zelf gezegd.

— Dat wil ik ook, maar eerst zullen wij wat eten. Want ik reken er natuurlijk op, dat je mij vergezelt.

— Dat wil ik graag. Als je mij maar zegt, wat ik te doen heb.

— O, het is geen zware taak. Wij zullen daar eerst op ons gemak lekker wat eten, want de kok verstaat zijn vak. De politie wordt opgebeld, dat zij, laat ons zeggen, precies om half negen moet verschijnen. Jij wijst de twee bandieten aan en de rest kun je wel aan mij over laten. Wij zullen hier in huis nog wel een paar hoofddeksels en een behoorlijke das en boord voor die twee vinden.

Zo gezegd, zo gedaan, en toen zij klaar waren, kwam Henderson met de auto aanrijden om het gezelschap naar de overzijde van de Theems te brengen.

Daar gekomen, namen Raffles en Brand ieder een van de heren voor hun rekening, en bevolen hen op zachte toon, hen te volgen.

Het was wel een zonderlinge optocht.

Een kelner, die nauwelijks een glimlach kon weerhouden, geleidde het viertal naar een zo juist verlaten tafeltje, schuin tegenover de ingang.

Telkens fluisterden Raffles en Brand de twee bandieten hun bevelen in:

— Zet je hoed af... doe je jas uit... ga zitten...

Raffles liet zich het eten voortreffelijk smaken maar Brand kon van de zenuwen haast geen brok door zijn keel krijgen.

Voor hem was het nog zo zeker niet, dat alles zo zou gaan, als zijn vriend het zich voorstelde.

Raffles wierp van tijd tot tijd een blik op zijn polshorloge, en tegen negen uur gaf hij Brand een wenk, waarop deze zich verwijderde en bij de deur postvatte.

Zodra hij daar stond, haalde Raffles een klein étui uit zijn zak, opende het, en nam er een klein injectie-spuitje uit, dat met een heldergroene vloeistof gevuld was.

Onder tafel nam hij beurtelings de slap neerhangende handen van de twee bandieten, en prikte hen vluchtig met het spuitje in de pols.

Hij bergde het spuitje weer op en riep de kelner met wie hij afrekende.

Daarop voegde hij zich, zonder zich te overhaasten, bij Brand, die reeds met hoeden en jassen gereed stond, brandend van verlangen om weg te komen.

Juist ging de deur open en drie agenten, onder aanvoering van een inspecteur kwamen de zaal binnen.

— Goed, dat gij er zijt, inspecteur zei Raffles, terwijl de gasten niet weinig verwonderd toekeken. Zien jullie daarginds die twee kerels aan dat tafeltje, een weinig meer links, ja daar. Hebt u wel eens gehoord van Big Bill, en Bittere Pil? Vergis ik mij, of worden die twee bandieten door Scotland Yard gezocht?

De inspecteur keek strak naar de aangewezen mannen en knikte toen verbaasd.

— Zij zijn het zeker, mijnheer, antwoordde de inspecteur, maar ik kan mij niet begrijpen, hoe zij hier komen, en in uw gezelschap zijn geraakt. Maar wat drommel, dat zijn dezelfde lui, die het ziekenhuis in de Sloane Street zijn binnengedrongen.

— Wat u daar zegt, is latijn voor mij inspecteur, kwam Raffles met voorgewende verbazing. Maar wel weet ik, dat die lui ons zoëven onze zakken wilden rollen, daar zij meenden, dat wij dronken waren.

— Maar zij zitten daar als stenen beelden, riep nu een der agenten uit. Wat moet dat beduiden?

De man had de vraag nauwelijks gesteld, of bijna tegelijkertijd maakten de twee mannen een schokkende beweging, alsof zij met een naald werden gestoken.

Meteen rekten zij de armen uit, sperden de ogen wijd open, en staarden verzeven om zich heen.

Zij wreven zich de ogen uit, keken nog eens, en schenen toen pas tot het besef te komen, dat zij tot de levenden behoorden, en van de plaats, waar zij zich bevonden.

Zij wisselden een paar woorden met elkander en wilden blijkbaar opstaan en de zaal verlaten.

Bij intuïtie begrepen zij, dat er iets met hen gebeurd was, iets, waarvan zij vooralsnog niets begrepen.

Maar nu liet de inspecteur geen tijd meer verloren gaan.

Zonder acht te geven op de twee personen bij de deur, gaf de inspecteur zijn mannen een bevel en dezen snelden naar het tafeltje, waar de bandieten gezeten waren.

Een ogenblik later was de hele zaal in opschudding.

Big Bill en Bittere Pil zagen de agenten naderen en begrepen instinctmatig dat het om hen te doen was, al wisten zij zich niet te herinneren van hetgeen er met hen was voorgevallen sedert zij in de auto hadden plaats genomen met de zogenaamde detectives, die hen in het ziekenhuis hadden gearresteerd.

Zij sprongen op en tastten naar hun zakken, maar Raffles had de voorzorg genomen, die zakken geheel te ledigen, en zij vonden er niets in, waarmee zij zich konden verdedigen.

Toen grepen zij naar alles wat hen voor de hand kwam: wijnkaraffen, stoelen, fruitmessen, en trachtten zich daarmee te verdedigen.

Spiegels vlogen aan scherven, poten braken van de stoelen en er ontstond een verwoed handgemeen.

Enige potige gasten kwamen ter hulp en eindelijk kon de tegenstand van de twee bandieten worden gebroken.

Nu pas dacht de inspecteur weer aan de twee heren, die hem bij de ingang der zaal hadden ingelicht, en wilde hen verzoeken hem naar het bureau van politie te vergezellen, teneinde daar inlichtingen te geven.

Maar het tweetal was in geen velden of wegen te bespeuren.

Raffles en Brand hadden van de algemene verwarring gebruik gemaakt, en het aan de agenten overgelaten, de zaak tot een goed einde te brengen.

Toen zij de restauratiezaal van The Elephant and Castle uitkwamen, riep een taxi aan, die juist voorbijreed en deze bracht hen snel naar het

hotel, waar Marthe Debossy hun komst afwachtte, en even later waren zij alle drie onderweg naar het huis in het noorden der stad.

— Hier zijt gij volkomen veilig, zei Raffles tot de jonge vrouw, die er vermoed uitzag, door al de emoties van de laatste dagen. Men is, althans voorlopig, uw spoor bijster, en al was dat niet zo, ik verzeker u, dat men zich wel tweemaal zal bedenken, alvorens het te wagen u hier te komen lastig vallen. He-las kan ik niet hetzelfde zeggen over uw vriend, Markies de Beaupré.

— Wat is er dan? vroeg Marthe Debossy angstig.

— Zijn leven verkeert in gevaar, antwoordde Raffles op zachte toon. Men beraamt een aanslag en de trawanten van Cox hebben het voornemen, hem vandaag of morgen te vermoorden. Het is beter dat ik het u ronduit zeg.

Marthe liet een zacht gekreun horen en zij stak Raffles een bevende hand toe.

— Gij zult hem toch zeker bijstaan? vroeg zij bijna toonloos.

— Dat heb ik u beloofd, en mijn woord schend ik nooit, zei Raffles. Zolang uw vriend nog hulpeloos is, zolang kunt gij van mijn bijstand verzekerd zijn. Later zullen wij verder zien.

— Dat zal ik nooit vergeten, riep de jonge vrouw op hartstochtelijke toon. Wat er ook moge gebeuren, ik zal steeds aan uw zijde staan. Gij zult zien, dat gij niet met een ondankbare te doen hebt.

Raffles maakte zacht zijn hand los, en hernam ernstig:

— Men mag niet op de gebeurtenissen vooruit lopen; wie weet, wat de toekomst ons brengt. Tussen uw vriend en mij gaapt een afgrond, vrees ik. Zolang hij deel uitmaakt van een genootschap als dat van de Gouden Sleutel, zolang zijn wij tegenstanders. Thans echter zie ik in hem slechts een slachtoffer van die ellendeling, die aan het hoofd van die vervloekte bende staat en als zodanig heeft hij recht op mijn hulp.

Marthe had zwijgend geluisterd, en vroeg:

— Hoe weet gij, dat men het op zijn

leven voorzien heeft?

— Daarover kan ik mij niet uitlaten, mademoiselle. Ik herhaal dat er maatregelen moeten worden genomen om uw vriend tegen zijn vijanden te beschermen... en wel direct. Die lui laten het niet bij dreigementen. Misschien neen... zeker, komen zij vannacht al in actie...

— Maar wat moeten wij dan doen? riep Marthe Debossy wanhopig uit.

— Ik zal wel een middel weten te bedenken, antwoordde Raffles. Laat het maar aan mij over.

Geruime tijd bleef het stil in het vertrek.

Toen wendde Raffles zich tot Brand, die zwijgend ter zijde was blijven staan en wisselde enige woorden met de jongeman, die daarna de kamer verliet.

Marthe Debossy keek vragend op.

In antwoord op deze onuitgesproken vraag, zei Raffles:

— **U zult even geduld moeten oefenen.** Ik heb mijn vriend gevraagd een zeer delikate taak op zich te nemen. De voorbereiding daarvan kost enige tijd, zie, dat gij die tijd kort met een handwerkje of een boek. Daar liggen enige tijdschriften.

Er verliep een half uur.

Toen ging de deur open en er trad een jonge vrouw binnen, gekleed als verpleegster.

Die verpleegster was Charles Brand.

En zo voortreffelijk was zijn vermomming, zo volkomen leek hij op een vrouw dat het enige tijd duurde, voor Marthe Debossy kon geloven, dat zij werkelijk met dezelfde jongeman te doen had, die zich zoëven in de kamer bevonden had.

Raffles keek haar glimlachend aan en vroeg:

— Nu, wat zegt gij er van?

— Men zou zweren met een vrouw te doen te hebben, stamelde Marthe Debossy die haar ogen nog altijd niet kon geloven.

— Dat is ook de bedoeling, zei Raffles. Mijn vriend is een specialiteit in het spelen van vrouwenrollen. Hij doet het wel niet graag, maar daar zal minder op gelet worden.

Hij wendde zich nu tot Charles Brand en zei:

— De taak, die ik je opdraag is niet gemakkelijk, amice. Je zult op de een of andere wijze toegang moeten zien te krijgen tot het ziekenhuis in de Sloane Street. Ik laat het voorwendsel om er binnen te komen, aan je eigen vindingrijkheid over. De hoofdzaak is, dat je u in geen geval mag laten wegsturen en op de mannenzaal komt.

— Ik ken wel enige van de vaste verpleegsters bij naam, zei Brand. Misschien lukt het me van een harer de plaats in te nemen. Reken er maar op dat ik wel iets zal weten te vinden.

— Dat doe ik ook, zei Raffles kalm. Je zult je ogen dan goed de kost moe-

ten geven en niemand vertrouwen. Aarzel niet handelend op te treden, als je iets verdachts merkt. Je bent toch gewapend?

In plaats van te antwoorden liet Brand de kleine revolver zien welke hij uit zijn handtasje haalde.

— Dat zal wel voldoende zijn, zei Raffles. Ga nu maar gauw; laat James je met de auto wegbrengen en geef hem de nodige instructies. Tegen de tijd dat het licht wordt kun je wel weggaan, want dan zullen de heren wel niets meer durven te ondernemen.

Brand drukte Raffles de hand, knikte Marthe Debossy bemoedigend toe, en had het volgende ogenblik het vertrek verlaten.

HOOFDSTUK VI

DE DOOD ACHTER HET GORDIJN

Terwijl Henderson in zijn Bentley, Charles Brand naar het ziekenhuis in de Sloane Street bracht, zat laatstgenoemde te piekeren hoe hij dit zaakje zou klaren. Aanvankelijk dacht hij dat het wellicht het eenvoudigste zou zijn, om de directeur van het Ziekenhuis op de hoogte te brengen van de moordplannen welke tegen Beaupré beraamd waren, maar bij nader inzien kwam hij tot de overtuiging, dat hij daardoor niet alleen Beaupré zelf maar ook Raffles in grote moeilijkheden zou kunnen brengen, daar men natuurlijk zou vragen, waarom men de zogenaamde Dubois wilde vermoorden en hoe hij, Charles, van dat plan op de hoogte was.

Gedurende de rit had Brand zijn plannen gewijzigd en toen de auto eindelijk op een vijftig meter van het Ziekenhuis stopte wist hij precies hoe hij zou handelen.

Hij liep snel naar het gebouw toe, na Henderson verzocht te hebben, de auto in de nabijheid te parkeren en daar op hem te wachten, en belde aan.

De nachtportier, het was intussen half een geworden, deed open, en vroeg wat de verpleegster zo laat wenste.

— Ik ben gezond door de vrouw van Mr. Dubois, antwoordde Brand. Ik heb een boodschap voor de hoofdverpleegster. Ik zou haar gaarne even willen spreken.

De portier scheen even te aarzelen en verzocht toen de gewaande verpleegster binnen te komen en even te wachten.

De man ging zijn loge binnen, en sprak enige ogenblikken in de huistelefoon.

Toen wenkte hij naar de verpleegster en zei:

— De hoofdverpleegster verzoekt u bij haar op de algemene mannenzaal te komen; zij kan daar niet gemist worden. Weet gij de weg in dit gebouw?

— Ik zal de weg wel vinden, antwoordde Brand. Ik ben hier meermaalen geweest.

Toen hij de gemeenschappelijke mannenzaal binnenkwam, zat de hoofdverpleegster aan haar tafeltje in de middenloop, die de twee rijen bedden van elkander scheidde, en was bezig met enig schrijfwerk.

Het was stil in de zaal en alle zieken schenen te slapen.

De bejaarde hoofdverpleegster, die daar zo rustig zat onder het schijnsel van een elektrische lamp met groene kap, die alleen haar tafeltje verlichtte, hief het hoofd op, toen zij de deur hoorde opengaan en keek de verpleegster, die op de punten harer voeten lopend naderde, nieuwsgierig aan.

Brand bleef voor het tafeltje staan en zei:

— Ik vraag excuus, als ik u stoort, zuster, maar de vrouw van Mr. Dubois, die hier wordt verpleegd, maakt zich vreselijk ongerust, en ik vrees dat de angst voor het welzijn van haar man haar zeer nerveus zal maken. Zij heeft mij verzocht, hier heen te gaan en Mr. Dubois persoonlijk op te passen al was het slechts voor deze nacht en natuurlijk als u er geen bezwaar tegen hebt.

De hoofdverpleegster legde haar pen neer, en trok een bedenkelijk gezicht.

Toen zei zij zacht, om de slapenden niet te wekken:

— Ik wil u wel zeggen, zuster, dat dit hier geen gewoonte is, maar dat

het verboden is, kan ik niet zeggen. In gevallen als deze zou men in ieder geval een uitzondering kunnen maken.

— Daarvoor zou ik u zeer dankbaar zijn, zuster. Ik zou gaarne een gunstig bericht aan Madame Dubois willen brengen.

— Nu, dan geloof ik wel, dat ik op eigen gezag toestemming kan geven, om hier de nacht te waken. Om u de waarheid te zeggen, was ik hedenmiddag wel wat ongerust over de patiënt; hij was erg zenuwachtig en de koorts liep op. Gelukkig is zijn toestand sedertdien veel verbeterd en hij heeft de gehele avond rustig geslapen.

De hoofdverpleegster stond op en ging met Brand naar het bed, waar Raoul de Beaupré rustig lag te slapen.

Zijn regelmatige ademhaling bewees, dat zijn toestand inderdaad was vooruit gegaan en dat hij op dit ogenblik geheel koortsvrij was.

Brand liet, zogenaamd per ongeluk zijn handtasje vallen en bukte zich om het op te rapen.

Hij wierp snel een blik onder het bed en onder de naburige onbezette bedden, er was echter niets te zien.

— De patiënt moet over een kwartier innemen, zei de hoofdverpleegster. Het drankje staat op het nachtkastje. U moet dan tevens de temperatuur opnemen, hetgeen anders door een surveillante gedaan wordt. Er zijn er vannacht twee, die beiden om één uur komen. Tot die tijd ben ik hier steeds aanwezig, tenminste als ik avonddienst heb, zoals thans het geval is. Gij weet nu alles en ik kan u verlaten, want ik moet nog even mijn temperatuurlijst afmaken. Als gij soms wat niet te verwachten is, iets onrustbarends mocht zien aan de patiënt, dan komt gij mij wel even waarschuwen als ik hier nog ben en anders een der beide surveillanten.

De hoofdverpleegster knikte Brand toe, en nam weer aan haar tafeltje plaats, om zich in haar schrijfwerk te verdiepen.

Brand had de mantel uitgetrokken die hij over zijn verpleegsterscostuum had gedragen en haalde uit zijn tasje een

haakwerkje te voorschijn; een werkje, dat nooit af kwam, want van haken kon hij net zo veel als een polderjongen van calligraferen.

Hij raadpleegde van tijd tot tijd zijn polshorloge, en juist op tijd stond de gewaande verpleegster op, wekte de slapende patiënt, zei hem vriendelijk dat het tijd was om in te nemen, en diende hem de drank toe, op een wijze, zoals geen beroepsverpleegster het hem zou hebben verbeterd. Daarna legde hij hem de koortsthermometer onder de oksel en noteerde de temperatuur.

Beaupré nam de drank in, haaf in de doezel en zonder zelfs de verpleegster die zich over hem heen boog, aan te kijken, en hij sloop al weer toen Brand zijn haakwerkje weer opnam.

Precies om een uur ging de deur open en kwamen de twee surveillanten binnen.

Zij begaven zich naar het tafeltje van de hoofdverpleegster, die fluisterend enige woorden met een wisselde, en daarbij herhaaldelijk in de richting van de gewaande verpleegster keek, waaruit Brand terecht opmaakte, dat het drietal het over hem had.

Daarna stond de hoofdverpleegster op, nam haar papieren bijeen en draaide het licht boven haar tafeltje uit, zodat de zaal nu geheel donker was, met uitzondering van de flauwe lichtplekken, daar waar de surveillanten met een kaarsiantaartje stonden.

Een huiner vergezelde de hoofdverpleegster met zijn lantaarn naar de deur, terwijl de andere zich aan het tafeltje zette met de lantaarn voor zich, om bij het weifelend licht de plaatjes van een tijdschrift te bekijken.

De andere surveillant richtte vlak juist op dezelfde wijze in aan een klein tafeltje vlak naast de deur, zodra deze achter de hoofdverpleegster gesloten was.

De taak van deze twee verpleegsters bestond slechts hierin, dat zij acht moesten geven dat geen zieke de zaal zou verlaten en om in dringende gevallen de dienstdoende geneesheer te waarschuwen.

Voor de rest behoeften zij slechts

aan enkele patiënten, die dit nodig hadden, op gezette tijden een geneesmiddel in te geven.

Hun diensttijd was om zeven uur afgelopen, als wanneer zij zouden worden afgelost.

De grote zaal werd nu dus slechts verlicht door het flakkerend schijnsel der twee kaarslantaarns en die duisternis maakte een troosteloze, sombere indruk op Brand, die naast het bed van Beaupré zat.

Hij had al lang zijn haakwerkje in zijn tasje weg geborgen want al zijn zenuwen waren gespannen en hij keek nog eens of zijn revolver wel direct bereikbaar was.

Het flakkerende licht van de kaarsen toverde grillige schaduwen op de gordijnen van de tien hoge ramen, die zich allen aan één zijde bevonden, dezelfde zijde waar het bed van Beaupré stond.

Traag kroop de tijd voorbij.

De surveillanten leken wel ingedommeld boven hun tijdschriften en ook Brand vocht tegen de slaap, die hem dreigde te overmannen.

Eensklaps werd hij uit zijn halve dommel gewekt door een heel licht geluid.

Hij hief het hoofd op, luisterde gespannen, maar het geluid herhaalde zich niet.

Maar toen ondervond hij een nieuwe gewaarwording; hij voelde een koude luchtstroom langs zijn benen strijken...

Langzaam, zonder het minste gerucht, stond hij op, nam een zaklantaarn uit zijn tasje, en bevestigde deze met een haak voor op de borst. Hij begreep, dat de koele luchtstroom, welke hij zo even gevoeld had, onmogelijk veroorzaakt kon zijn doordat de deur open was gegaan, want dat had hij stellig moeten horen, en bovendien, de surveillant zat daar nog altijd even rustig als daar straks, met gekruiste armen, en het hoofd op de borst.

Hij wierp een blik langs de lange, linnen overgordijnen voor de ramen, en toen ineens, bleef zijn blik op één enkel punt gevestigd.

Hij kon zich niet vergissen, een van die gordijnen had heel licht bewogen,

alsof er een tochtje langs streek, of alsof daarachter iemand het had aangeraakt.

Onhoorbaar voortsluipend, ging Brand om het voeteneinde van het bed heen, en op het gordijn toe, zijn revolver in de rechterhand, een vinger van de linkerhand op de krukknop van de zaklantaarn.

Hij stond nu op een korte afstand van het gordijn...

Toen drukte hij op de knop van zijn zaklantaarn, en een onderdeel van een seconde later rukte hij het gordijn terzijde, hief zijn revolver op, en zei met gedempte, bevelende stem:

— Handen op.

Dit bevel gold een man, met een bleek, vertrokken gelaat, waarin twee felle ogen fonkelden, en die blijkbaar zo juist door het raam naar binnen was geklommen. Een hoog, dubbel raam dat als een deur open ging, en evenals andere ramen uitkwam op een smal bordes.

De man achter 't gordijn liet een gorgelend geluid horen, maar zijn handen gingen omhoog.

De surveillanten waren wakker geworden door het onverwachte, sterke lichtschijnsel, en door het terzijde rukken van het linnen gordijn en snelden nu verbaasd en verschrikt toe.

— Wat moet dat betekenen, nurse? riep een hunner, schor van nervositeit uit.

— Dat zult gij aanstonds zien, zei Brand kortaf. Fouilleer hem. Ik zal hem intussen in bedwang houden met mijn revolver en ik zal niet aarzelen hem neer te schieten, als hij ook maar één vinger durft verroeren. Hij had het gemunt op het leven van de patiënt, die daar ligt.

Terwijl Brand de revolver op het hoofd van de indringer gericht hield, tastte een der surveillanten voorzichtig in diens zakken, en haalde daar een revolver, een dolkmes, en ten slotte een klein étui uit, dat er uitzag als een dier cartonnetje kokertjes, waarin men wel dunne stiften voor vulpotloden bewaart.

— Open het maar eens, zei Brand zonder de schurk uit het oog te verlie-

zen, maar wees op uw hoede.

Het étui werd voorzichtig geopend en bleek een vaccinatiernaald te bevatten, waarvan de punt met een propje watten was omwikkeld.

— Houdt dat gevaarlijke ding maar hier, en laat het op het laboratorium onderzoeken, ging Charles voort, ik ben er van overtuigd, dat die naald gevuld is met een snelwerkend vergif. Maar eerst zullen wij dit heerschap onschadelijk machteloos maken. Snijd een stuk van het gordijnkoord af, en bind hem stevig de polsen bijeen.

Het bevel werd opgevolgd en de surveillanten schenen daarbij nogal hardhandig te werk te gaan, want de vent vloekte van pijn en woede.

Toen Brand zag, dat de man machteloos was gemaakt, snelde hij naar de telefoon en belde de politie op.

Daarop wendde hij zich weer tot de twee surveillanten en zei:

— Gij zijt getuigen van deze overval geweest en gij zult er wel voor zorgen, dat hij aan de politie wordt overgeleverd, welke ik zoëven heb opgebeld. Ik ga nu direct Madame Dubois op de hoogte brengen en wat de patiënt betreft, als hij maar even vervoerd kan worden, breng hem dan morgen onmiddellijk naar een vertrek, waar dergelijke aandrangen tot de onmogelijkheden behoren. Ik geloof dat ik deze sluipmoordenaar wel eens meer gezien heb en de politie zal hem zeker ook wel kennen.

Met deze woorden snelde Brand weg en hij had het gebouw reeds verlaten, toen de politie daar aankwam om de indringer in ontvangst te nemen.

Een uur later waren Raffles en Marthe Debosy, welke laatste heen en weer geslingerd tussen hoop en vrees, geen oog dicht had kunnen doen, van alles op de hoogte gebracht.

HOOFDSTUK VII

GOEDE DAAD VAN LORD MAXWELL

De volgende dag, omstreeks vier uur in de namiddag, stopte een taxi voor het huis van Lord Roger Maxwell in de Drury Lane.

Een eenvoudig gekleed man, met een ernstig, donker gezicht, vlugge bewegingen en die blijkbaar gewend was om te bevelen, stapte uit.

Hij belde aan, en verzocht de bediende zijn kaartje aan Lord Maxwell te brengen en deze mede te delen, dat de bezoeker hem over een belangrijke aan gelegenheid moest spreken.

De bediende wierp een blik op het kaartje en las: « Philip Greenwood, Particulier detective ».

Hij wierp de bezoeker een blik toe, waaruit verwondering sprak, maar

haastte zich met het kaartje weg, na de bezoeker te hebben verzocht plaats te nemen op een fraaie gesneden bank in de marmeren hal.

Na enkele minuten kwam de bediende terug en vroeg de detective hem te willen volgen.

Een ogenblik later stond Mr. Greenwood tegenover een man van een jaar of zestig met een geel gelaat, dikke lippen, paarse wallen onder de ogen en zo goed als geheel kaal.

Deze man was Lord Roger Maxwell, een bekende figuur in sportkringen.

Hij wendde zijn waterige blauwe ogen naar Greenwood, terwijl hij het kaartje tussen zijn vingers heen en weer draaide en vroeg, terwijl hij zijn woorden

als met een scheermes afsneed:

— Greenwood? Nooit van gehoord. Ga zitten. Wat wenst gij? Zaak van belang? Nooit iets met de politie uitstaande gehad. Borrel? Whiskey soda? Een sigaar?

Greenwood was kalm gaan zitten en antwoordde, terwijl hij zijn heldere grijze ogen op het zeer vermogende hoger-huislid gericht hield:

— Ik zal kort zijn. Ik ben alleen gekomen om u mede te delen, dat men van plan is vannacht bij u in te breken.

De waterblauwe ogen knipperden enige malen snel achtereen en toen liet Lord Maxwell zich in een stoel vallen.

— Inbreken? Bij mij? Nog nooit gebeurd. Zeldzaam merkwaardig. Zullen van een koude kermis thuis komen. Tien man politie zeker wel voldoende?

— Ruimschoots, mylord, antwoordde Greenwood rustig.

— Nadere bijzonderheden, alstublieft? Hoeveel bandieten? Hoe laat?

— Waarschijnlijk vier of vijf man, maar gevaarlijke snuiters en zij komen om half twee.

— Heel slim, verduiveld slim. Dan ligt hier alles in bed. Godvergeten schurken. Hoe weet gij dit alles?

— Pardon mylord, dat zijn beroepsgeheimen, antwoordde Greenwood.

— Goed; kan me ook niet schelen. Hoofdzaak is dat het geboefte opgeknoopt wordt. Zullen ons tot het uiterste verdedigen tegen dat rapaille. Wel bedankt voor de tip. Zorgt gij voor alles?

— Ik zal zorgen, dat er vannacht om twaalf uur tien man in de vestibule verborgen zijn opgesteld, want de schurken denken binnen te dringen door een der ramen die in de hal uitkomen, en die met een ijzeren luik gesloten zijn. Ik vrees dat zij medeplichtigen hier in huis hebben, of anders moet er van te voren aan het luik geknoeid zijn.

• Lord Maxwell stak de detective twee vingers toe, welke deze echter niet scheen te zien.

Greenwood stond op, maakte een korte buiging voor mylord en verliet het vertrek.

De huisknecht, door het bellen van zijn meester gewaarschuwd, geleidde hem naar de deur en liet hem uit.

Op de stoep staande wierp Raffles, alias Philip Greenwood, een blik op zijn polshorloge en mompelde:

— Ik ben precies zeven minuten binnen geweest. Nu, die Lord Maxwell mag een leeghoofdige, schatrijke en oude kwibus zijn, hij is tenminste geen kletsmeier. En ik moet tot mijn genoegen opmerken dat hij de zaak echt flegmatisch behandeld heeft, zoals het een Engelsman betaamt. Wij zullen eens zien hoe onze vriend zich vannacht houdt.

* * *

Juist toen Big Ben twaalf slagen liet horen, ging een deur in de muur van de tuin achter het grote huis van Maxwell open, en verleende doorgang aan een tiental agenten, onder aanvoering van een inspecteur.

Een oude bediende, trillend op zijn benen van zenuwen, verzocht hen met schorre stem hem te volgen en bracht hen naar de vestibule, terwijl de inspecteur zich naar de werkkamer van Lord Maxwell begaf dat op de eerste verdieping was gelegen.

Binnen een kwartier waren alle maatregelen genomen, en wie onkundig was van het veldtochtplan, zou, als hij de vestibule ware binnentreden, zeker niet vermoed hebben dat er achter alle deuren, achter alle gordijnen, en achter een dikke pilaar, politieagenten verborgen stonden, gereed om toe te slaan.

De tijd verstreek langzaam, terwijl Lord Maxwell intussen een fles port verschalkte en een paar Havanna sigaren rookte, waarin hij de inspecteur liet delen.

Al pratende, drinkende en rokende, werd het half twee en toen had iemand met een scherp gehoor, beneden in de grote hal een zacht geklikklak van me-

taal op metaal kunnen horen en kort daarop het langzaam opengaan van een ijzeren luik.

Een flauw schijnsel drong nu de hal binnen, afkomstig van een straatlantaarn, die schuin tegenover het huis stond.

Langzaam klommen vijf mannen voorzichtig en geluidloos naar binnen, nadat er vlug en behendig een ruit was uitgesneden.

Nauwelijks hadden zij een paar onhoorbare stappen gedaan, of de hal baadde in een zee van licht, hetwelk door de inspecteur was opgedraaid en bevelend klonk een stem:

— Handen omhoog.

Uit alle hoeken en gaten kwamen agenten te voorschijn.

De inbrekers weigerden zich zo voetstoots over te geven; er kraakte een schot en een agent werd aan de arm gewond.

Dr. Cox, die de inbrekers had aangevoerd, richtte zijn revolver en wilde vuren, maar kreeg een formidabele mep met een ploertendoder, de bandiet slaakte een rauwe gil en viel voorover op de marmeren vloer.

De bandieten waren nu spoedig overmeesterd en geboeid en werden weggevoerd.

Men tilde Dr. Cox, die waarschijnlijk een schedelbreuk of een hersenschudding had opgelopen en bewusteloos was, behoedzaam op en droeg hem naar buiten waar een grote politieauto, overvalwagen, die op een hoek geparkeerd had gestaan, kwam aanrijden.

Maar juist toen het portier geopend werd, en men de zwaargewonde naar binnen wilde dragen, richtte Cox zich eensklaps overeind, rukte zich los, schoot een der agenten neer, die het dichtst bij hem stond, met een kleine revolver, welke hij in zijn mouw verborgen had gehouden, en rende in de duisternis weg.

Voor de agenten van hun verbazing bekomen waren, was de bandiet reeds uit het oog verdwenen.

Klaarblijkelijk had hij zich slechts

bewusteloos gehouden, en het bloed, dat uit een onbetekenende wond vloeide, over zijn voorhoofd gestreken, terwijl hij op de vloer van de hal lag.

Aan een achtervolging behoefde men niet te denken, want heel in de verte klonk het geluid van een wegrijdende auto, die blijkbaar op de inbrekers had gewacht.

Het gevecht met de bandieten had ternauwernood enkele minuten geduurd en nu was het weer rustig in het grote huis.

De agenten hadden zich met hun gevangenen verwijderd, onder aanvoering van een brigadier, en de inspecteur begaf zich weer naar de werkkamer van Lord Roger Maxwell, ten einde deze rapport uit te brengen, en hem mede te delen, dat alles veilig was, en hij wel naar bed kon gaan.

Zijne Lordschap ontving de politiebeambte met de grootste kalmte en naar het scheen zelfs niet al te nieuwsgierig naar de afloop van het gevecht. Hij vond het blijkbaar niet meer dan natuurlijk, dat een inbraak in zijn huis iets onmogelijks was, en van tevoren tot mislukking gedoemd.

Hij klopte de inspecteur vaderlijk op de schouder, presenteerde hem een sigaar, en verwaardigde zich zelfs, bij het afscheid nemen hem persoonlijk naar de kamerdeur te begeleiden.

Daar wachtte een bediende, die de inspecteur zou uitlaten.

Lord Roger Maxwell keerde weer naar zijn werkkamer terug om nog enkele papieren op te bergen, toen hij plotseling als aan de grond genageld bleef staan.

Tegenover de plek, waar hij zoëven aan zijn schrijftafel had gezeten, zat een man in een gemakkelijke leunstoel, die heel op zijn gemak een sigaret rookte, blijkbaar zoëven uit een zilveren doos genomen, die midden op de tafel stond.

Lord Maxwell herkende hem dadelijk als de detective, die hem diezelfde dag op de hoogte was komen stellen van de plannen der bandieten om in zijn wo-

ning in te breken.

Hij kwam verbaasd enige schreden naderbij en zei:

— Lang hier? Heb u niet gezien. Hoe komt dat?

— Ik zat in die kast daar, mylord, antwoordde Raffles kalm.

— Kast? herhaalde Zijne Lordschap toonloos. Rare plaats. Waarom?

— Omdat ik liever niet gezien wilde worden, kwam het antwoord, op dezelfde rustige toon gegeven.

— Niet gezien? Eigenaardig. Bang voor uw eigen collega's? Vreemd. Hoogst merkwaardig. En wat is het doel van uw komst?

— Ik kom mijn honorarium halen, antwoordde Raffles onverdroten, een rookwolk uitblazend.

— Honorarium, herhaalde mylord, met stijgende verbazing, en ook een weinig ongerustheid in zijn stem. En Scotland Yard? Daar betalen wij toch belasting voor, en zij betalen u toch zeker?

— Veel te weinig, zei Raffles glimlachend. Het mag geen naam hebben. Neen, de hoofdsom denk ik van u te ontvangen.

— Maar, dit is werkelijk een curieuze handelwijze, riep Lord Maxwell uit, die zijn geduld begon te verliezen. Gij hadt toch morgen bij mij kunnen komen, dan zou ik u gaarne een paar pond als beloning voor uw ijver en moeite hebben geschonken.

— Zeer vriendelijk, zei Raffles ironisch. Maar ik vind het wel wat weinig.

— Weinig? riep Lord Maxwell nijdig uit. Wat hadt gij dan gedacht?

— Tienduizend.

— Tien-duizend-pond-sterling? stamelde mylord, met een vuurrood gezicht. Zeg eens mijnheer de detective, ik vind dat uw grapjes wat ver gaan.

— Het is geen grapje, mylord maar bittere ernst, zei Raffles, terwijl hij opnieuw een rookwolk uitblies.

— Dus, maar... dat... dat is een poging tot afpersing, stotterde Lord Max-

well op hese toon, een stap in de richting van de telefoon doende.

— Als gij het zo noemen wilt... zei Raffles onverschillig, dan staat u dat vrij. Ik zal het niet beletten, ik zal alleen beletten dat gij van uw revolver gebruik maakt, ofschoon, als gij uw wapen zoudt nazien, gij zoudt bemerken, dat de patronen er uit zijn gehaald. Dat heb ik gedaan, want men kan met vuurwapens nooit te voorzichtig zijn.

— Maar wie zijt gij dan? riep Lord Maxwell, schor van drift uit.

— Mijn naam is John Raffles, mylord, antwoordde de gentleman-inbreker, nog een sigaret uit de zilveren doos nemend.

Lord Maxwell verbleekte.

— Dus... bedrogen? stamelde hij. Ik moet zeggen, het is, het is ongelooflijk.

Raffles maakte een lichte buiging met het hoofd en zei:

— Dank u voor het compliment. En laat ons nu vlug de zaken regelen. Vlak naast u staat uw brandkast, en de sleutels bevinden zich in gindse lade, zoals ik gezien heb. Open die kast met één oog op het slot, en het andere op mijn revolver gericht, en betaal mij het bedrag uit hetwelk ik u zo even noemde. Het liefst een beetje vlug. Tegenstrevend zou u toch niet baten, en mij alleen nodeloos ophouden. Ik zou dan genoodzaakt zijn, de kast zelf te openen. Gij zijt in mijn macht, bedenk dat. De bedienden zijn allemaal naar bed, de telefoondraad en die van de bel zijn doorgeknipt. Ik zou er maar niet te lang over nadenken, of ik maak er twintig duizend van. Gij zijt waarlijk niet bekocht want de inbrekers voor wie ik u gewaarschuwd heb, hadden stellig uw gehele kast ledig gehaald.

Lord Maxwell scheen nog even te aarzelen.

Toen koos hij eieren voor zijn geld, stapte op de kast toe, na de sleutels te hebben genomen, opende de zware deur telde haastig een stapeltje bankbiljetten af en stak het Raffles toe.

Deze stond op, en wierp zijn sigaret in het asbakje.

— Mijn werk is hier gedaan, mylord, zei hij, op zijn gewone rustige manier. Het spijt mij, dat ik u langer heb moeten ophouden, dan mijn bedoeling was. En tot mijn leedwezen zal ik nu genoodzaakt zijn, u even in uw eigen kamer op te sluiten, om begrijpelijke redenen. Wat het geld betreft, dat ik u zoëven ontnomen heb, wees er zeker van, dat het een betere bestemming zal

krijgen dan gij er met mogelijkheid aan zoudt hebben kunnen geven. De kas van het ziekenhuis in de Sloane street is bijna leeg en behoeft aanvulling.

Adieu mylord, ga straks maar lekker slapen met de plezierige gedachte, dat gij, zij het ook gedwongen een goed werk hebt gedaan.

Nog een hoffelijke buiging, en Raffles had het vertrek verlaten, na de sleutel uit het slot te hebben genomen.

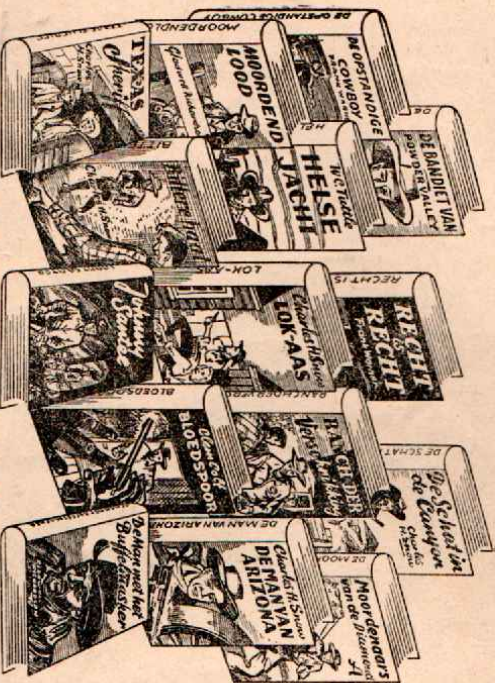

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Een bedrieger bedrogen

Nieuwe WILD-WEST serie voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betalbaar **f 5,-** of meer
per maand

1. Recht is Recht } belde door Frank Warner
2. De Opstandige Cowboy } door Donner Bandweil
3. Moordenaars van de Diamond-A } door Peter Field
4. De Bandiet van de Powder Valley } door Peter Field
5. Johnny Santee door Arthur MacLellan
6. Helse jacht door W. C. Tuttle
7. Bloedspoor door Clem Call
8. Ranch der Verschromping } alle door Gladwell Richardson
9. De Man met het Buffelmasker } alle door Gladwell Richardson
10. Moordend Lood } alle door Gladwell Richardson
11. De Schat in de Canyon } alle door Gladwell Richardson
12. De Man van Arizona } alle door Gladwell Richardson
13. Lokas } alle door Gladwell Richardson
14. Texas Sheriff } alle door Gladwell Richardson
15. Bittere Haat } alle door Gladwell Richardson

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten **f 88,50**, nu slechts **f 44,25**, degewenst - zonder enige verhoging - betaalbaar met **f 5,-** of meer per maand. Na ontvangst van nevenstaande bonn wordt de gehele serie direct aan u toegezonden.

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de
15 Wild-West boeken. Serie 12

Het bedrag van **f 44,25** / de 1e termijn van **f 5,-** is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor remlourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

NAAM:

ADRES:

L. L.

LEIDSEGRACHT 108 - A'DAM-C.

Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266

Telefoon 67007